

FOLKETINGET

INTRODUKTION **Grundloven er fundamentet for det danske demokrati. I grundloven kan du læse om magtens fordeling i samfundet: om Folketinget som den demokratisk valgte forsamling, der vedtager love, der gælder for os alle; om regeringen, der skal sikre, at lovene bliver overholdt af os borgere og af de myndigheder, der skal sørge for, at vi f.eks. har gode skoler, sygehuse og biblioteker; om domstolene, der er uafhængige af regering og Folketing, fordi de skal dømme i konflikter mellem borgerne indbyrdes og mellem myndigheder og borgere.**

Grundloven handler også om de frihedsrettigheder, du har som borger.

Den ene slags frihedsrettigheder er ytringsfriheden, retten til at forsamles og demonstrere for dine synspunkter og til at oprette og/eller være medlem af foreninger.

Ifølge grundloven har du også ret til at være medlem af et politisk parti og være politisk aktiv – også selv om dine synspunkter går imod regeringens eller flertallets. Disse rettigheder skal sikre, at demokratiet kan fungere. Grundlovens regler om folkeafstemninger og valg til Folketinget ville f.eks. ikke være meget værd, hvis vi ikke havde ret til at diskutere politiske spørgsmål og sige vores mening.

Den anden slags frihedsrettigheder er reglerne om den personlige frihed og om ejendomsretten og boligens ukrænkelighed. Disse regler skal først og fremmest beskytte borgerne mod overgreb fra statsmagten. Hvis du bliver anholdt af politiet, har du f.eks. krav på, at en dommer tager stilling til din sag inden 24 timer. Hvis myndighederne vil undersøge din bolig, dine private papirer eller din pc, skal de som hovedregel have en dommers tilladelse først. Og hvis myndighederne vil tage dit hus for at rive det ned, fordi der skal bygges en motorvej hen over din grund, ja, så skal du have en erstatning, der svarer til husets og grundens værdi.

Grundloven sætter på denne måde grænser for, hvordan staten kan blande sig i vores privatliv.

Grundloven skal sikre stabile rammer om det politiske liv og de politiske kampe om magten. Og grundloven skal sikre, at borgernes rettigheder ikke krænkes.

Da grundlovens regler er fundamentet for vores demokrati, er den mere vanskelig at ændre end andre love. Den danske grundlov er kun blevet ændret få gange, siden den blev vedtaget for mere end 160 år siden. Og sproget i mange af paragrafferne er ikke blevet moderniseret siden. Derfor er der i denne publikation nogle forklarende kommentarer til reglerne – forklaringerne finder du under de enkelte paragraffer.

Kapitler

01

02

03

04

05

06

07

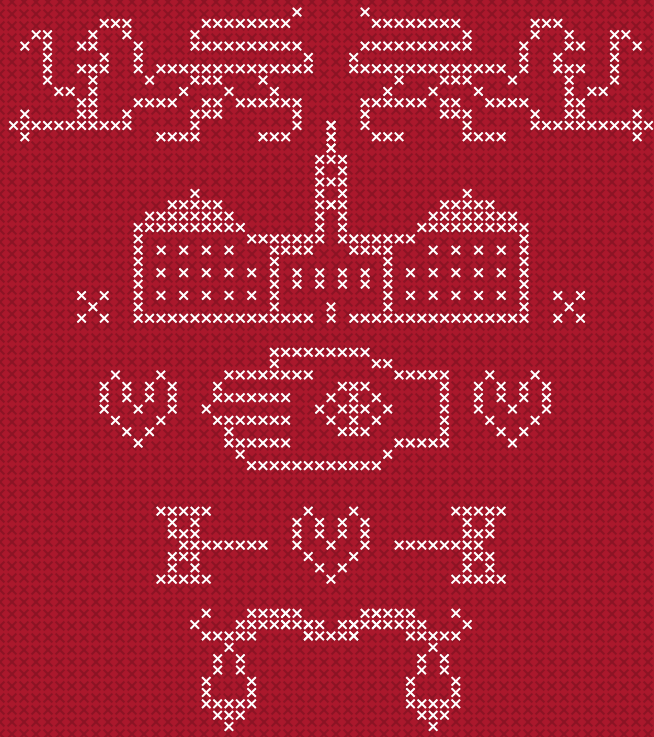
08

09

10

11

Regeringsformen	08–13
Kongehuset	14–19
Regeringen	20–31
Valg til Folketinget	32–39
Folketingets arbejde	40–57
Domstolene	58–65
Folkekirken	66–71
Borgernes rettigheder	72–85
Færøerne, Grønland og Island	86–89
Ændring af grundloven	90–93
Grundlovens ikrafttræden	94–97
Register til grundloven	98–107
Hvis du vil vide mere	108–111

KAPITEL

01 — Regeringsformen

KAPITEL 1 handler især om magtens tredeling – fundamentet for vort demokrati. Magten i Danmark er delt i den lovgivende (Folketinget), den udøvende (regeringen) og den dømmende magt (domstolene). Det har man gjort for at undgå at samle magten ét sted, da det ville kunne føre til magtmisbrug.

§ 1

Denne grundlov gælder for alle dele af Danmarks Rige.

KOMMENTAR– Grundloven gælder for Danmark, Færøerne og Grønland. Der er ved lov gennemført en særlig hjemmestyreordning for Færøerne og en særlig selvstyreordning for Grønland. Disse ordninger giver færingerne og grønlænderne et vidtgående selvstyre.

§ 2

Regeringsformen er indskrænket-monarkisk. Kongemagten nedarves til mænd og kvinder efter de i tronfølge-loven af 27. marts 1953 fastsatte regler.

KOMMENTAR– Danmark regeres af en monark, dvs. en konge eller en dronning. Selv om monarken er regent, har vedkommende ikke nogen selvstændig magt. Landet styres af en regering, som Folketinget har accepteret. Både mænd og kvinder kan arve kongemagten. Tronfølge-loven beskriver reglerne for, hvem der kan arve titlen, når kongen eller dronningen dør eller går af. Loven er fra den 27. marts 1953. Da fik kvinder arveret til tronen.

Tronfølge-loven fra 1953 har samme status som grundloven, fordi den direkte er nævnt i grundlovens § 2. Den kan derfor kun ændres gennem samme omfattende procedure som ved en grundlovsændring.

Folketinget vedtog den 2. juni 2006 en ændring af tronfølge-loven, hvorefter det altid vil være den førstefødte – uanset køn – som arver tronen. Som grundloven foreskriver, genfremsatte regerin-

gen det uændrede lovforslag, efter at nyvalg havde fundet sted i 2007. Dette lovforslag blev vedtaget af Folketinget den 24. februar 2009, hvorefter det skulle sendes til en bindende folkeafstemning. Ved folkeafstemningen, der fandt sted den 7. juni 2009, blev ændringen vedtaget, da et flertal, der udgjorde mindst 40 pct. af alle stemmeberettigede, stemte for ændringen.

§ 3

Den lovgivende magt er hos kongen og Folketinget i forening. Den udøvende magt er hos kongen. Den dømmende magt er hos domstolene.

KOMMENTAR– Bestemmelsen handler om magtens tredeling i den lovgivende, den udøvende og den dømmende magt. Magten er delt mellem forskellige myndigheder (Folketing, regering og domstole) for at undgå, at al magt samles hos én myndighed. Det ville kunne føre til magtmisbrug.

Ifølge grundloven har regenten og Folketinget i fællesskab magten til at lovgive. Men helt sådan er det ikke i virkeligheden. I praksis er det nemlig regeringen og Folketinget, som bestemmer, hvordan lovene skal se ud. Regenten skriver dem bare under. Regenten skal føre lovene ud i livet – har den udøvende magt. I dag betyder det blot, at regenten rent formelt udnævner ministrene i en regering. Derefter er det i praksis ministrene og deres ministerier, der sørger for, at lovene bliver overholdt.

Regenten har ingen indflydelse på, hvem der skal være ministre. Det be-

stemmer statsministeren. Regenten har heller ingen indflydelse på, hvilke partier der skal danne regering. Det handler §§ 12-15 bl.a. om.

Domstolene har magten til at dømme. De afgør, om folk har overtrådt landets love og skal straffes. Og de tager stilling i sager, hvor borgere har indbyrdes konflikter. Domstolene afgør også, om ministerier og kommuner har overtrådt lovene, og om lovene overholder grundloven.

I 1999 fastslog Højesteret, at den såkaldte Tvindlov var i strid med grundlovens § 3. Tvindlovens bestemmelse om, at en række Tvindskoler ikke længere skulle have penge fra det offentlige, var derfor ugyldig.

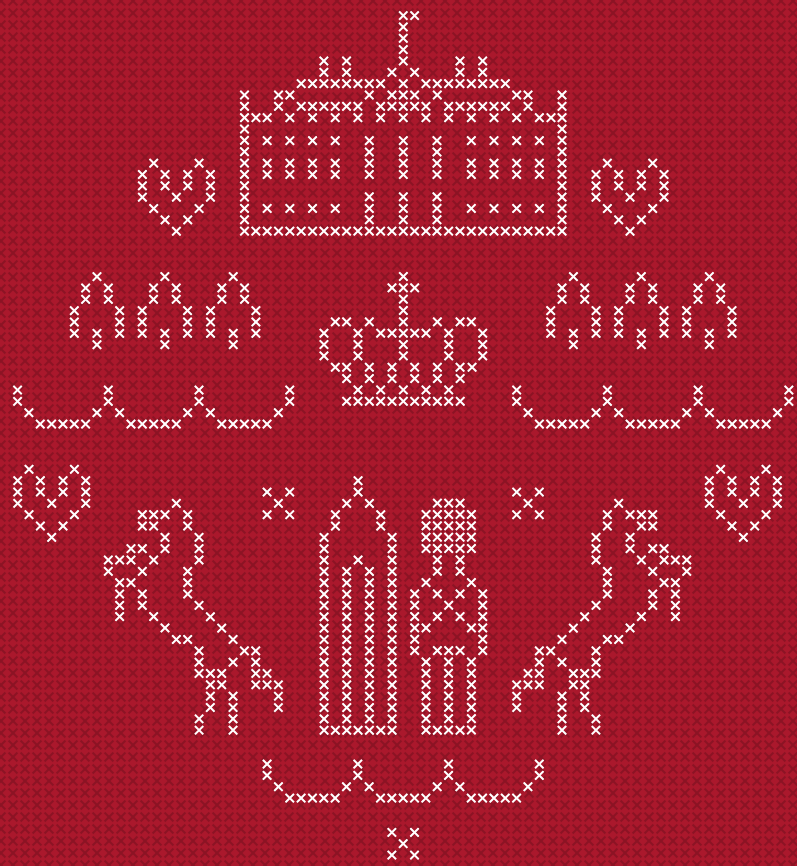
§4

Den evangelisk-lutherske kirke er den danske folkekirke og understøttes som sådan af staten.

KOMMENTAR- Den danske folkekirke er kristen. Folkekirken er evangelisk-luthersk. Det vil sige, at den bygger på Bibelen og de forskellige kirkelige bekendelsesk skrifter samt den tyske teolog Martin Luthers lære, som dannede grundlag for den danske reformation i 1536. Dermed hører folkekirken til de protestantiske kirker. Indtil den første grundlov blev vedtaget i 1849, var folkekirken en statskirke under den enevældige konge. Nu skal staten understøtte folkekirken, bl.a. økonomisk. Staten kan også vælge at støtte andre trossamfund, men staten har ikke pligt til at gøre det.

**Den lovgivende magt er hos kongen og
Folketinget i forening. Den udøvende
magt er hos kongen. Den dømmende
magt er hos domstolene.**

KAPITEL

02 — Kongehuset

KAPITEL 2 handler især om rammerne for kongehuset. Regenten skal skrive under på, at hun/han vil overholde grundloven. Og Folketinget bestemmer ved lov, hvor mange penge kongehuset skal have om året.

§ 5

Kongen kan ikke uden Folketingets samtykke være regent i andre lande.

KOMMENTAR— Regenten kan ikke uden videre blive regent i et andet land. Det skal Folketinget først give tilladelse til.

§ 6

Kongen skal høre til den evangelisk-lutherske kirke.

KOMMENTAR— Regenten kan ikke selv bestemme, hvilken trosretning vedkommende vil tilhøre. Regenten skal tilhøre den evangelisk-lutherske kirke, men behøver ikke nødvendigvis at være medlem af den danske folkekirke. I praksis har regenten dog altid været medlem af folkekirken.

§ 7

Kongen er myndig, når han har fyldt sit 18. år. Det samme gælder tronfølgeren.

KOMMENTAR— At være myndig betyder, at man bestemmer over sig selv og kan indgå bindende aftaler, f.eks. om køb. Denne paragraf fortæller, at en regent er myndig, når vedkommende er fyldt 18 år. Det samme gælder tronfølgeren. Bestemmelsen kan virke lidt underlig i dag, hvor alle er myndige, når de fylder 18 år. Men sådan var det ikke i 1953, da grundloven sidst blev ændret. Da blev almindelige mennesker først myndige, når de var fyldt 21 år.

§ 8

Forinden kongen tiltræder regeringen, afgiver han skriftligt i statsrådet en høj-

tidelig forsikring om ubrødeligt at ville holde grundloven. Af forsikringsakten udstedes tvende ligelydende originaler, af hvilke den ene overgives Folketinget for at opbevares i sammes arkiv, den anden nedlægges i Rigsarkivet. Kan kongen som følge af fraværelse eller af andre grunde ikke umiddelbart ved tronskiftet afgive denne forsikring, føres regeringen, indtil dette sker, af statsrådet, medmindre anderledes ved lov bestemmes. Har kongen allerede som tronfølger afgivet denne forsikring, tiltræder han umiddelbart ved tronskiftet regeringen.

KOMMENTAR— Regenten skal love, at vedkommende vil overholde grundloven. Det sker, ved at regenten underskriver en erklæring i statsrådet. Det kaldes de møder, som regenten holder med regeringen. Erklæringen skal gemmes i to eksemplarer. Det ene bliver gemt i Folketingets arkiv. Det andet gemmes i Rigsarkivet. Rigsarkivet er statens arkiv, hvor alle vigtige dokumenter opbevares.

§ 9

Bestemmelser angående regeringens førelse i tilfælde af kongens umyndighed, sygdom eller fraværelse fastsættes ved lov. Er der ved tronledighed ingen tronfølger, vælger Folketinget en konge og fastsætter den fremtidige arvefølge.

KOMMENTAR— Folketinget har vedtaget en lov, der bestemmer, hvem der skal regere, hvis regenten er umyndig eller forhindret i at være til stede. I praksis betyder det, at regenten har en vikar,

der træder til, når vedkommende f.eks. er syg, ude at rejse eller på ferie. Hvis tronfølgeren er myndig, er han eller hun automatisk stedfortræder. Hvis tronfølgeren ikke er myndig (eller hvis han eller hun er forhindret), udpeger regenten en rigsforsstander.

Hvis der ikke er nogen arvinger til tronen, skal Folketinget vælge en regent og fastsætte den arvefølge, der skal gælde i fremtiden.

§10

Stk. 1. Statens ydelse til kongen bestemmes for hans regeringstid ved lov. Ved denne fastsættes tillige, hvilke slotte og andre statsejendele der skal overlades kongen til brug.

Stk. 2. Statsydelsen kan ikke behæftes med gæld.

KOMMENTAR– Stk. 1. Folketinget bestemmer, hvor mange penge kongen eller dronningen skal have om året. Pengene kaldes for apanage. Folketinget bestemmer også, hvilke slotte og anden statsejendom regenten må bruge. Anden ejendom er f.eks. kongeskibet 'Dannebrog', som den siddende regent har fået lov til at råde over. Skibet ejes ellers af staten.

Stk. 2. Regenten kan ikke belåne apanagen.

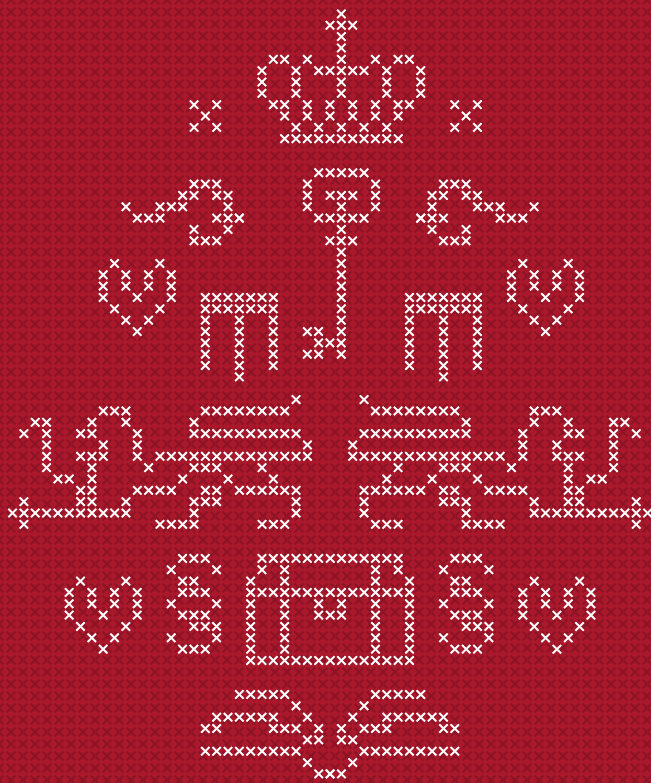
§11

For medlemmer af det kongelige hus kan der bestemmes årpenge ved lov. Årpengene kan ikke uden Folketingets samtykke nydes uden for riget.

KOMMENTAR– Flere medlemmer af den kongelige familie får et årligt beløb af staten. Det kaldes for årpenge. De kongelige kan ikke flytte til udlandet og modtage årpengene dér, medmindre de først får tilladelse af Folketinget.

Statens ydelse til kongen bestemmes for hans regeringstid ved lov. Ved denne fastsættes tillige, hvilke slotte og andre statsejendele der skal overlades kongen til brug.

KAPITEL

03 — Regierungen

KAPITEL 3 handler om regenten og ministrene. Regentens magt er indskrænket; landet ledes af en regering – den udøvende magt – der er accepteret af Folketinget. Ministrene i regeringen er ansvarlige for regeringsførelsen. Lever de ikke op til ministeransvaret, kan de i yderste tilfælde stilles for en rigsret.

§ 12

Kongen har med de i denne grundlov fastsatte indskrænkninger den højeste myndighed over alle rigets anliggender og udøver den gennem ministrene.

KOMMENTAR– Det lyder næsten, som om regenten bestemmer alt. Men i virkeligheden er det ikke sådan, for grundloven indeholder store begrænsninger for, hvad regenten kan bestemme. Regenten udøver sin magt gennem ministrene i en regering og har ikke nogen selvstændig magt. Det er beskrevet i §§ 13 og 14.

§ 13

Kongen er ansvarsfri; hans person er fredhellig. Ministrene er ansvarlige for regeringens førelse; deres ansvarlighed bestemmes nærmere ved lov.

KOMMENTAR– Regenten har en ganske særlig retsstilling; kan ikke drages til ansvar. Hun eller han skal godt nok overholde landets love, men kan ikke anklages og dømmes af domstolene. Til gengæld har regenten heller ikke nogen magt. Det er nemlig ministrene, der har ansvaret for det, regeringen laver. Ministrenes ansvar er bestemt nærmere i en særlig lov, der hedder ministeransvarlighedsloven. Den er fra 1964.

§ 14

Kongen udnævner og afskediger statsministeren og de øvrige ministre. Han bestemmer deres antal og forretningernes fordeling imellem dem. Kongens underskrift under de lovgivningen og regeringen vedkommende beslutninger giver disse gyldighed, når den er ledsa-

get af en eller flere ministres underskrift. Enhver minister, som har underskrevet, er ansvarlig for beslutningen.

KOMMENTAR– Grundloven giver regenten magt til at udnævne statsministeren og de øvrige ministre. Regenten kan også bestemme, hvor mange ministre der skal være, og hvad de skal lave. Desuden kan regenten afskedige dem igen. Sådan fungerer det ikke i dag.

Regenten har ingen reel indflydelse på, hvem der skal være ministre, eller hvem der skal fyres. Regenten udnævner de ministre, som statsministeren anbefaler. Når der skal udpeges en ny statsminister, finder den siddende statsminister og regenten ud af, hvilken politiker der kan samle et flertal blandt Folketingets medlemmer. Han eller hun må i hvert fald ikke have et flertal imod sig. Derefter udnævner regenten den person til ny statsminister.

Regenten skal skrive under på alle love og vigtige beslutninger fra regeringen. Men lovene og beslutningerne gælder kun, når én eller flere ministre også har skrevet under. Regenten er ikke ansvarlig for de love og beslutninger, hun eller han skriver under på. Det er ministrene til gengæld.

§ 15

Stk. 1. Ingen minister kan forblive i sit embede, efter at Folketinget har udtalt sin mistillid til ham.

Stk. 2. Udtaler Folketinget sin mistillid til statsministeren, skal denne begære ministeriets afsked, medmindre nyvalgte udskrives. Et ministerium,

som har fået et mistillidsvotum, eller som har begæret sin afsked, fungerer, indtil et nyt ministerium er udnævnt. Fungerende ministre kan i deres embede kun foretage sig, hvad der er fornødent til embedsforretningernes uforstyrrede førelse.

KOMMENTAR– Stk. 1. Hvis et flertal i Folketinget ikke længere har tillid til en minister, skal ministeren træde tilbage. Det sker ved en afstemning i Folketinget, hvor folketingsmedlemmerne stemmer om et såkaldt mistillidsvotum.

Stk. 2. Hvis Folketinget udtrykker mistillid til statsministeren, skal regeringen gå af eller udskrive valg. Den gamle regering fungerer, indtil der er fundet en ny. Men ministrene må i den periode kun tage sig af de praktiske ting, der er nødvendige for, at ministerierne og den offentlige forvaltning kan køre videre – ikke andet.

§16

Ministrene kan af kongen eller Folketinget tiltales for deres embedsførelse. Rigsretten påkender de mod ministrene for deres embedsførelse anlagte sager.

KOMMENTAR– En minister er ansvarlig for den måde, hun eller han styrer sit ministerium på. Hvis hun eller han f.eks. forsømmer sit arbejde eller mistænkes for at gøre noget ulovligt, kan Folketinget kræve ministeren stillet for en særlig domstol. Den hedder Rigsretten og er beskrevet i § 59. Rigsretten afgør, om ministeren er skyldig. Ifølge lovens ordlyd kan regenten også kræve ministrene

tiltalt ved Rigsretten. Men i praksis er det regeringen, som har denne ret.

Siden Rigsretten blev indført i 1849, har der været seks rigsretssager, hvor tre ministre er blevet dømt. I 1910 blev forhenværende indenrigsminister Sigurd Berg idømt en bøde for at have forsømt tilsynet med Den Sjællandske Bondestands Sparekasse (Albertisagen). I 1995 blev forhenværende justitsminister Erik Ninn-Hansen idømt 4 måneders betinget fængsel for at have hindret tamilske flygtninge i at få deres familier til Danmark (tamilsagen). I 2021 blev forhenværende udlændinge- og integrationsminister Inger Støjberg idømt 60 dages ubetinget fængsel for at adskille de asylansøgerpar, hvor den ene var under 18 år (instruksagen).

§17

Stk. 1. Ministrene i forening udgør statsrådet, hvori tronfølgeren, når han er myndig, tager sæde. Kongen fører forsædet undtagen i det i § 8 nævnte tilfælde og i de tilfælde, hvor lovgivningsmagten i henhold til bestemmelsen i § 9 måtte have tillagt statsrådet myndighed til at føre regeringen.

Stk. 2. I statsrådet forhandles alle love og vigtige regeringsforanstaltninger.

KOMMENTAR– Stk. 1. Statsrådet består af alle ministrene, regenten og tronfølgeren, hvis hun eller han er myndig. Regenten leder møderne i statsrådet. Hvis regenten f.eks. er ude at rejse, ledes møderne af en stedfortræder – en såkaldt rigsforstander. Disse regler kan man se i § 9.

Stk. 2. Alle love og vigtige beslutninger, som regeringen træffer, skal tages op i statsrådet. Men i praksis træffes beslutningerne af regeringen, ikke af statsrådet.

§ 18

Er kongen forhindret i at holde statsråd, kan han lade sagen forhandle i et ministerråd. Dette består af samtlige ministre under forsæde af statsministeren. Enhver minister skal da afgive sit votum til protokollen, og beslutning tages efter stemmeflerhed. Statsministeren forelægger den over forhandlingerne førte, af de tilstedeværende ministre underskrevne protokol for kongen, der bestemmer, om han umiddelbart vil bifalde ministerrådets indstilling eller lade sig sagen foredrage i statsrådet.

KOMMENTAR— Hvis regenten er forhindret i at komme til statsråd, kan vedkommende kræve, at ministrene i stedet holder et møde alene. Det kaldes for et ministerråd og består af alle ministrene. Statsministeren er mødeleder. Bagefter kan regenten så skrive under på ministerrådets beslutninger. Denne paragraf har ikke længere den store betydning. Faktisk har ingen monark benyttet sig af muligheden siden 1869. Derimod holder regeringen en gang om ugen ministermøder.

De har stor praktisk betydning, men er ikke omtalt i grundloven.

§ 19

Stk. 1. Kongen handler på rigets vegne i mellemfolkelige anliggender. Uden Folketingets samtykke kan han dog ikke foretage nogen handling, der forøger eller indskrænker rigets område, eller indgå nogen forpligtelse, til hvis opfyldelse Folketingets medvirken er nødvendig, eller som i øvrigt er af større betydning. Ej heller kan kongen uden Folketingets samtykke opsigte nogen mellemfolkelig overenskomst, som er indgået med Folketingets samtykke.

Stk. 2. Bortset fra forsvar mod væbnet angreb på riget eller danske styrker kan kongen ikke uden Folketingets samtykke anvende militære magtmidler mod nogen fremmed stat. Foranstaltninger, som kongen måtte træffe i medfør af denne bestemmelse, skal straks forelægges Folketinget. Er Folketinget ikke samlet, skal det uophødeligt sammenkaldes til møde.

Stk. 3. Folketinget vælger af sin midte et udenrigspolitisk nævn, med hvilket regeringen rådfører sig forud for enhver beslutning af større udenrigspolitisk rækkevidde. Nærmere regler om Det Udenrigspolitiske Nævn fastsættes ved lov.

KOMMENTAR— Regenten udøver sin magt gennem ministrene og kan ikke stilles til ansvar for, hvad regeringen foretager sig (§§ 12, 13 og 14). Derfor skal ordet kongen læses som regering.

Stk. 1. Det er Folketinget, som lægger hovedlinjerne for landets udenrigspolitik. Langt de fleste udenrigspolitiske beslutninger om aftaler med andre lande skal nemlig godkendes af

**Udtaler Folketinget sin mistillid til
statsministeren, skal denne begære
ministeriets afsked, medmindre
nyvalg udskrives.**

FRA §15

Folketinget. Regeringen kan ikke blot selv bestemme. Det gælder, når Danmark indgår aftaler med andre lande om et samarbejde, f.eks. i NATO og FN.

Stk. 2. Regeringen kan heller ikke bare beslutte, at dansk militær skal angribe andre lande. Folketinget skal spørges først. Der er dog én undtagelse. Regeringen må godt bruge de danske styrker til forsvar, hvis vi bliver angrebet af et andet land. Men den militære indsats skal straks efter forelægges Folketinget. Hvis Folketinget ikke er samlet, f.eks. på grund af ferie, skal det straks indkaldes til møde.

Stk. 3. Folketinget skal nedsætte et udvalg, som regeringen skal drøfte større udenrigspolitiske beslutninger med, før beslutningerne træffes. Udvalget kaldes Det Udenrigspolitiske Nævn. Medlemmerne af udvalget har tavshedspligt. De må ikke udtale sig offentligt om det, de får at vide på møderne.

§ 20

Stk. 1. Beføjelser, som efter denne grundlov tilkommer rigets myndigheder, kan ved lov i nærmere bestemt omfang overlades til mellemfolkelige myndigheder, der er oprettet ved gensidig overenskomst med andre stater til fremme af mellemfolkelig retsorden og samarbejde.

Stk. 2. Til vedtagelse af lovforslag herom kræves et flertal på fem sjettedele af Folketingets medlemmer. Opnås et sådant flertal ikke, men dog det til vedtagelse af almindelige lovforslag nødvendige flertal, og opretholder regeringen forslaget, forelægges det

folketingsvælgerne til godkendelse eller forkastelse efter de for folkeafstemninger i § 42 fastsatte regler.

KOMMENTAR– Stk. 1. Danmark samarbejder med andre lande i organisationer som f.eks. EU. Der kan opstå situationer, hvor det er nødvendigt, at den internationale organisation kan træffe beslutninger, som borgerne i alle landene skal følge. Det giver denne paragraf i grundloven mulighed for. Man kalder det at afgive suveræniteten. Der er dog en række betingelser, som skal opfyldes. Først og fremmest skal der vedtages en lov. Den skal fortælle, hvilken magt Danmark afgiver.

Stk. 2. Det er ikke nok, at loven vedtages med et almindeligt flertal i Folketinget. Mindst 150 af Folketingets 179 medlemmer skal stemme ja til lovforslaget. Det svarer til fem sjettedele af Folketingets medlemmer. Når almindelige lovforslag skal vedtages, er det nok, at der er flere stemmer for end imod. Men hvis flertallet for et forslag om afgivelse af suveræniteten er mindre end fem sjettedele, skal det sendes ud til folkeafstemning, for at det kan blive til lov. Reglerne for folkeafstemning står i § 42.

Før Danmark blev medlem af EF/EU i 1973, var det nødvendigt at holde en folkeafstemning efter § 20. Der var godt nok et stort flertal i Folketinget for medlemskabet, idet 141 folketingsmedlemmer stemte ja og 34 stemte nej. Men hermed kom flertallet ikke op på fem sjettedele. Folkeafstemningen foregik den 2. oktober 1972. Siden da har der flere gange været folkeafstemning om

ændringer i EF-/EU-traktaterne efter reglen i § 20. En § 20-lov gælder ikke for evigt. Hvis et flertal i Folketinget ønsker det, kan man opsige en traktat, der er vedtaget efter § 20. Det vil sige, at et flertal i Folketinget kan bestemme, at vi skal melde os ud af EU.

§ 21

Kongen kan for Folketinget lade fremsætte forslag til love og andre beslutninger.

KOMMENTAR– Regeringen kan foreslå love og fremsætte forslag om andre beslutninger, som Folketinget skal tage stilling til. Faktisk har alle medlemmer af Folketinget ret til at foreslå love og fremsætte forslag. De kaldes for private forslag og omtales i § 41, stk. 1. I praksis fungerer det lidt anderledes. Langt de fleste lovforslag kommer fra regeringen, ligesom det er regeringen, der fremsætter næsten alle de lovforslag, der bliver vedtaget. Det hænger sammen med, at regeringen tit har støtte af flertallet i Folketinget. Regeringen kan også få hjælp i de forskellige ministerier, hvor man har eksperter til at udarbejde de enkelte lovforslag.

§ 22

Et af Folketinget vedtaget lovforslag får lovkraft, når det senest 30 dage efter den endelige vedtagelse stadfæstes af kongen. Kongen befaler lovens kundgørelse og drager omsorg for dens fuldbyrdelse.

KOMMENTAR— Regenten stadfæster en lov ved at skrive under på den. Det vil sige, at loven først gælder, når regenten har skrevet under.

En regent har ikke nægtet at skrive under på et lovforslag siden 1865. Og grundloven fortolkes sådan i dag, at regenten slet ikke har ret til at nægte.

Regeringen skal også skrive under på lovforslaget. Det er ministrene på området, der underskriver. Lovforslaget bliver ikke til lov, hvis regeringen af en eller anden grund nægter at skrive under, eller hvis lovforslaget ikke skrives under, inden der er gået 30 dage.

Lovene skal offentliggøres, inden de gælder for borgerne. Det sker, ved at de bliver offentliggjort på lovtidende.dk.

§ 23

I særdeles påtrængende tilfælde kan kongen, når Folketinget ikke kan samles, udstede foreløbige love, der dog ikke må stride mod grundloven og altid straks efter Folketingets sammentræden skal forelægges dette til godkendelse eller forkastelse.

KOMMENTAR— Denne paragraf handler om foreløbige eller provisoriske love. Hvis det ikke er muligt at samle Folketinget, kan regeringen på egen hånd udstede en foreløbig lov. Men loven må ikke være i strid med grundloven. Og den skal hurtigst muligt behandles i Folketinget, når det igen kan samles. Her kan et flertal godkende eller forkaste loven.

Bestemmelsen kan kun anvendes i helt særlige tilfælde. Desuden skal Folketinget være forhindret i at samles.

Det kunne f.eks. være på grund af krig eller naturkatastrofer. Men det kunne også være på grund af nyvalg. Der går nogle dage, fra valget er overstået, til de nye folketingsmedlemmer kan samles. Finansloven kan dog ikke vedtages som en foreløbig lov. Det fremgår af § 46.

§ 24

Kongen kan benåde og give amnesti. Ministrene kan han kun med Folketingets samtykke benåde for de dem af Rigsretten idømte straffe.

KOMMENTAR— Oprindeligt havde kongen ret til at fritage folk for en straf eller dele af en straf. Det kaldes at benåde. I dag er det justitsministeren, som har denne ret.

Ministeren benåder kun folk, hvis der er særlige personlige forhold, som taler for det. Det kunne f.eks. være sygdom, alder eller familieforhold. Og i praksis sker de fleste benådninger, før folk er begyndt at afsone deres straf.

Justitsministeren kan også benåde en gruppe mennesker, der er dømt for en forbrydelse. Det kaldes for amnesti. Det sidste har især været brugt i forbindelse med en række politiske begivenheder – senest ved afslutningen af tyskernes besættelse af Danmark i 1945.

Regeringen kan ikke på egen hånd benåde en minister, der er dømt ved Rigsretten. Her må regeringen fremsætte et forslag i Folketinget og forsøge at få et flertal.

§ 25

Kongen meddeler dels umiddelbart, dels gennem vedkommende regerings-

myndigheder sådanne bevillinger og undtagelser fra lovene, som enten ifølge de før 5. juni 1849 gældende regler er i brug, eller hvortil hjemmel indeholdes i en siden den tid udgiven lov.

KOMMENTAR– Bestemmelsen i § 25 har en ganske særlig historisk baggrund. Før 1849 var kongen enevældig. Han bestemte lovene, og han kunne også gøre undtagelser fra dem. I tiden op til grundloven blev vedtaget, var det almindelige lovgivningsarbejde næsten gået i stå. I stedet gjorde kongen tit undtagelser fra loven, f.eks. med hensyn til skilsmisser. Dengang var det meget svært at blive skilt efter loven. Alligevel blev en del ægtefolk skilt, fordi kongen bevilgede dem skilsmisse.

Da grundloven blev vedtaget i 1849, var man klar over, at der ville gå lang tid, før alle undtagelserne fra de tidligere love kunne skrives ind i nye love. Derfor blev § 25 skabt. Bestemmelsen skulle først og fremmest lette overgangen fra enevælden.

I dag har bestemmelsen næsten ingen betydning. De fleste områder er nu dækket af en lov.

§26

Kongen har ret til at lade slå mønt i henhold til loven.

KOMMENTAR– Det er staten, som udsteder de danske mønter. Staten og hermed regeringen har godt nok også ret til at udstede sedler, men det står ikke i grundloven.

I praksis har Nationalbanken eneretten til at udstede sedler. Det fremgår af lov om Danmarks Nationalbank.

§27

Stk. 1. Regler om ansættelse af tjenestemænd fastsættes ved lov. Ingen kan ansættes som tjenestemand uden at have indfødsret. Tjenestemænd, som udnævnes af kongen, afgiver en højtidelig forsikring om at ville holde grundloven.

Stk. 2. Om afskedigelse, forflyttelse og pensionering af tjenestemænd fastsættes regler ved lov, jf. dog herved § 64.

Stk. 3. Uden deres samtykke kan de af kongen udnævnte tjenestemænd kun forflyttes, når de ikke derved lider tab i de med tjenestemandsstillingen forbundne indtægter og der gives dem valget mellem sådan forflyttelse og afsked med pension efter de almindelige regler.

KOMMENTAR– Staten har brug for gode, loyale embedsmænd, der ikke lader sig bestikke. Derfor bliver en del af de højest placerede ansat efter nogle særlige regler, der beskytter dem. De kan f.eks. ikke afskediges uden særdeles god grund. Og de har ret til pension, selv om de bliver fyret.

Stk. 1. Reglerne er fastsat i en lov, der hedder tjenestemandsløven. Statens tjenestemænd skal have dansk indfødsret. Det vil sige, at de skal være danske statsborgere. Det krav gælder ikke for kommunale tjenestemænd. Borgere fra EU og de nordiske lande kan godt arbejde i tjenestemandsstillingen

i Danmark uden først at blive danske statsborgere. De bliver i stedet ansat på tjenestemandslignende vilkår.

Stk. 2. En lov fastsætter også regler for afskedigelse, forflyttelse og pension. Reglerne står i tjenestemandsløven og i tjenestemandspensionsloven. Dommere kan dog ikke forflyttes mod deres vilje. Det fremgår af § 64, stk. 3. Man kan godt forflytte andre tjenestemænd ved f.eks. at give dem en ny stilling. Men det må ikke betyde, at de går ned i løn. Hvis de forflyttes, skal de have lov til at vælge enten det nye job eller at gå på pension.

KAPITEL

04 — Valg til Folketinget

KAPITEL 4 handler om reglerne for valg til Folketinget. Mindst hvert fjerde år skal der udskrives folketingsvalg, hvor de 179 medlemmer af Folketinget vælges. Man skal være dansk statsborger og fyldt 18 år for at kunne stemme eller stille op ved et folketingsvalg.

§ 28

Folketinget udgør én forsamling bestående af højst 179 medlemmer, hvoraf 2 medlemmer vælges på Færøerne og 2 i Grønland.

KOMMENTAR— Folketinget må ikke bestå af mere end 179 medlemmer. Heraf vælges 2 medlemmer på Færøerne og 2 i Grønland.

§ 29

Stk. 1. Valgret til Folketinget har enhver, som har dansk indfødsret, fast bopæl i riget og har nået den i stk. 2 omhandlede valgretsalder, medmindre vedkommende er umyndiggjort. Det bestemmes ved lov, i hvilket omfang straf og understøttelse, der i lovgivningen betragtes som fattighjælp, medfører tab af valgret.

Stk. 2. Valgretsaldere er den, som har opnået flertal ved folkeafstemning i overensstemmelse med lov af 25. marts 1953. Ændring af den til enhver tid gældende valgretsalder kan ske ved lov. Et af Folketinget vedtaget forslag til en sådan lov kan først stadfæstes af kongen, når bestemmelsen om ændring af valgretsaldere i overensstemmelse med § 42, stk. 5, har været undergivet en folkeafstemning, der ikke har medført bestemmelsens bortfald.

KOMMENTAR— Stk. 1. Man skal være dansk statsborger for at kunne stemme ved et folketingsvalg. Man skal også bo i Danmark. Det vil sige, at man skal være tilmeldt folkeregisteret i Danmark. Der er dog undtagelser for visse danskere, der opholder sig i udlandet. Man har f.eks. ret til at stemme, hvis man arbejder for

Udenrigsministeriet eller er udsendt af en dansk myndighed, virksomhed eller forening. Det gælder også, hvis man opholder sig i udlandet på grund af uddannelse eller helbred. Og hvis man skriver under på, at man har til hensigt at vende tilbage til Danmark inden 2 år efter udrejsen. Reglerne er bestemt i valglovens § 2.

Man kan ikke stemme, hvis man er gjort umyndig. Det kunne f.eks. være på grund af en psykisk sygdom eller et mentalt handicap. Til gengæld mister man ikke sin stemmeret, fordi man får økonomisk hjælp fra kommunen, eller fordi man er straffet.

Hverken grundloven eller nogen anden lov siger noget om regentens eller dennes families valgret. Men i praksis stemmer regenten og dennes familie ikke. De er heller ikke opført på valglisterne.

Stk. 2. I 1953 skulle man være 23 år for at stemme. Siden er valgretsaldere sat ned tre gange, og i dag er den 18 år.

For at ændre valgretsaldere kræves to ting. Først skal Folketinget vedtage en lov om at ændre den. Derefter skal forslaget sendes til folkeafstemning, hvor et flertal ikke må stemme imod. Dette flertal skal dog udgøre mindst 30 procent af alle vælgere.

Det går ikke altid, som politikerne ønsker. I 1969 ville politikerne sætte valgretsaldere ned fra 21 til 18 år. Men det ville den danske befolkning ikke være med til – den stemte forslaget ned. Først ved en folkeafstemning i 1978 stemte danskerne ja til at sætte valgretsaldere ned til 18 år.

§30

Stk. 1. Valgbar til Folketinget er enhver, som har valget til dette, medmindre vedkommende er straffet for en handling, der i almindeligt omdømme gør ham uværdig til at være medlem af Folketinget.

Stk. 2. Tjenestemænd, som vælges til medlemmer af Folketinget, behøver ikke regeringens tilladelse til at modtage valget.

KOMMENTAR– Stk. 1. Hvis man har stemmeret, kan man også vælges ind i Folketinget. Men man må ikke være straffet for noget, som i folks øjne gør én uværdig til at sidde i Folketinget. Det er Folketinget, der bestemmer, om et dømt medlem også er uværdigt.

I praksis bruger man straffen som rettesnor. Hvis et folketingsmedlem får en frihedsstraf, må medlemmet som regel træde ud af Folketinget. Det skete f.eks. for Fremskridtspartiets tidligere leder Mogens Glistrup. Han blev dømt skyldig i skattebedrageri og kom i fængsel. Folketinget mente derfor, at han var uværdig til at sidde i Folketinget, og stemte ham ud i 1983. Da han havde afsonet sin straf, stillede han op og blev atter valgt ind i Folketinget i 1987. Og Folketinget fandt ham nu værdig.

Stk. 2. Tjenestemænd – f.eks. embedsmænd i ministerier – kan godt vælges til Folketinget. De behøver ikke regeringens tilladelse først. Denne bestemmelse er anderledes end i mange udenlandske grundlove, hvor tjenestemænd ikke kan være medlemmer af parlamentet.

§31

Stk. 1. Folketingets medlemmer vælges ved almindelige, direkte og hemmelige valg.

Stk. 2. De nærmere regler for valgrettens udøvelse gives ved valgloven, der til sikring af en ligelig repræsentation af de forskellige anskuelser blandt vælgerne fastsætter valgmåden, herunder hvorvidt forholdstalsvalg måden skal føres igennem i eller uden forbindelse med valg i enkeltmandskredse.

Stk. 3. Ved den stedlige mandatfordeling skal der tages hensyn til indbyggertal, vælgertal og befolkningstæthed.

Stk. 4. Ved valgloven gives nærmere regler vedrørende valg af stedfortrædere og disses indtræden i Folketinget samt angående fremgangsmåden i tilfælde, hvor omvalg måtte blive nødvendigt.

Stk. 5. Særlige regler om Grønlands repræsentation i Folketinget kan gives ved lov.

KOMMENTAR– Stk. 1. Alle vælgere skal have mulighed for at stemme til Folketinget. Vælgerne skal kunne stemme direkte på de folketingskandidater, der stiller op. Og ingen må kunne se, hvor den enkelte sætter sit kryds. Folk kan få hjælp til at stemme, hvis de f.eks. har problemer med at se eller læse stemmesedlen. Afstemningen regnes stadig som hemmelig, selv om hjælperen ser, hvor krydset bliver sat.

Stk. 2. Valgloven fortæller, hvordan valgene skal holdes. Valgloven vedtages af Folketinget, men grundloven stiller forskellige krav til loven. Valgloven skal sørge for, at alle politiske holdninger bliver ligeligt repræsenteret. Det sker ved

at bruge en særlig optællingsmetode, som kaldes forholdstalsvalg. Efter den metode får partierne mandater i forhold til, hvor mange stemmer de opnår. Hvis et parti f.eks. får 10 pct. af alle stemmerne, får det også omkring 10 pct. af mandaterne i Folketinget.

Stk. 3. Man skal tage hensyn til antallet af indbyggere, vælgertal og befolkningstæthed, når man finder ud af, hvordan mandaterne skal fordeles. Den bestemmelse er taget med for at tilgodese de tyndtbefolkede egne af landet. Den betyder, at der ikke skal så mange stemmer til for at blive valgt i f.eks. Nordjylland som i København.

Stk. 4. Hvis et folketingsmedlem f.eks. er syg eller har orlov i en periode, indkalder man en stedfortræder. Disse regler står i Folketingets forretningsorden.

Hvis medlemmet træder helt ud af Folketinget eller måske dør, går mandatatet videre til en stedfortræder. Disse regler står i valgloven.

Folketingsmedlemmerne har ikke personlige vikarer. Ifølge valgloven skal stedfortræderen hentes blandt de kandidater i partiet, som ikke blev valgt ind i Folketinget. Man tager normalt den person, der står øverst på listen.

Valgloven indeholder også nogle få bestemmelser om omvalg. Men de har ikke nogen stor betydning i praksis. Der har ikke været omvalg siden 1918.

Stk. 5. I Grønland vælges de to folketingsmedlemmer ved direkte valg. Men bestemmelsen giver grønlænderne mulighed for at bruge indirekte valg i stedet for.

§ 32

Stk. 1. Folketingets medlemmer vælges for fire år.

Stk. 2. Kongen kan til enhver tid udskrive nyvalg med den virkning, at de bestående folketingsmandater bortfalder, når nyvalg har fundet sted. Efter udnævnelse af et nyt ministerium kan valg dog ikke udskrives, forinden statsministeren har fremstillet sig for Folketinget.

Stk. 3. Det påhviler statsministeren at foranledige, at nyvalg afholdes inden valgperiodens udløb.

Stk. 4. Mandaterne bortfalder i intet tilfælde, før nyvalg har fundet sted.

Stk. 5. Der kan ved lov gives særlige regler om færøske og grønlandske folketingsmandaters ikrafttræden og ophør.

Stk. 6. Mister et medlem af Folketinget sin valgbarhed, bortfalder hans mandat.

Stk. 7. Ethvert nyt medlem afgiver, når hans valg er godkendt, en højtidelig forsikring om at ville holde grundloven.

KOMMENTAR— Stk. 1. Der skal være folketingsvalg mindst hvert fjerde år.

Stk. 2. Statsministeren kan udskrive valg, før de 4 år er gået. Det er en stor fordel for regeringen. Så kan statsministeren nemlig udskrive valg på det tidspunkt, der er bedst for netop hendes eller hans parti. Statsministeren må ikke udskrive valg, lige efter at han eller hun har dannet en regering. Statsministeren skal først stille op til en debat og gøre rede for sine planer i Folketinget.

Stk. 3. Statsministeren skal sørge for, at der holdes nyvalg, inden de 4 år er gået.

Stk. 4. Når der bliver udskrevet valg, beholder folketingsmedlemmerne deres mandater. Mandaterne gælder, indtil valget er forbi. Det gælder også for folketingsmedlemmer, som ikke stiller op til det nye valg.

Stk. 5. Der findes særlige valglove for Færøerne og Grønland.

Stk. 6. Hvis et folketingsmedlem erklæres for uværdigt til at sidde i Folketinget, mister han eller hun sit mandat. Det sker også, hvis vedkommende flytter permanent til udlandet eller bliver gjort umyndig. Læs mere om valgbarhed i § 33.

Stk. 7. Et folketingsmedlem skal højtideligt love, at hun eller han vil overholde grundloven. Det sker ved at underskrive en erklæring. Ellers kan vedkommende ikke deltage i Folketingets forhandlinger eller afstemninger. Hun eller han kan heller ikke være medlem af et folketingsudvalg. Det står i Folketingets forretningsorden.

§33

Folketinget afgør selv gyldigheden af sine medlemmers valg samt spørgsmål om, hvorvidt et medlem har mistet sin valgbarhed.

KOMMENTAR– Folketinget afgør selv, om et valg er gået rigtigt til. Det sker tit, at nogle klager over fejl ved et valg. Det kan f.eks. være over fejl i opstillingslister eller fejl i optællingen af stemmesedler. Hvis der er klaget over et valg, må Folketinget finde ud af, hvordan sagen hænger sammen. Der nedsættes et midlertidigt udvalg, som skal vurdere,

hvad der er sket. Det hedder Udvalget til Prøvelse af Valgene. Hvis der er sket fejl, skal Folketinget tage stilling til, hvilke konsekvenser det skal have. Folketinget skal først og fremmest tage stilling til, om fejlen er så stor, at valget bør erklæres for ugyldigt. Men i de fleste tilfælde bliver man enig om, at fejlen ikke har betydning for det endelige valgresultat.

Det er også Folketinget, som skal behandle spørgsmål om medlemmernes valgbarhed. Man har nedsat et fast udvalg, som undersøger medlemmernes forhold i tiden mellem valgene. Det kaldes for Udvalget til Valgs Prøvelse. Hvis man mister sin valgbarhed, kan man ikke beholde sit mandat i Folketinget. Praksis i dag er, at man er uværdig til at sidde i Folketinget, hvis man er idømt en frihedsstraf. Læs også om dette i § 30.

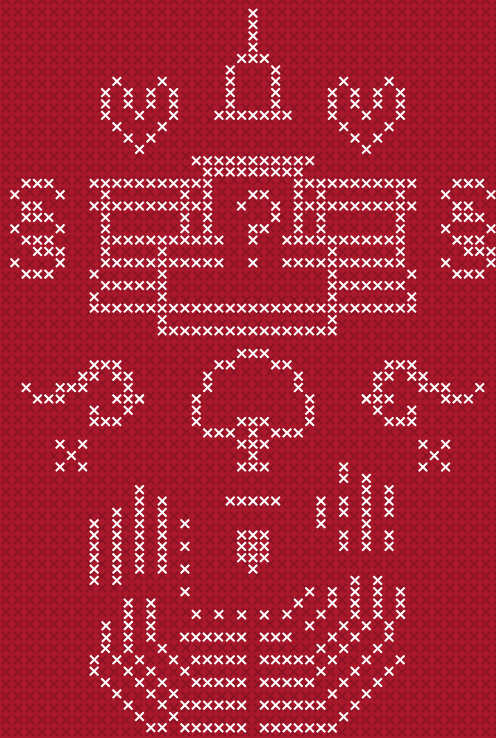
Hvis Udvalget til Valgs Prøvelse mener, at et medlem har mistet sin valgbarhed, fremsætter det forslag om, at medlemmet skal miste sit mandat. Og dette forslag kommer til afstemning i Folketinget.

§34

Folketinget er ukrænkeligt. Enhver, der antaster dets sikkerhed eller frihed, enhver, der udsteder eller adlyder nogen dertil sigtende befaling, gør sig skyldig i højforræderi.

KOMMENTAR– Folketinget er landets øverste myndighed. Det anses for højforræderi at gøre noget, som truer Folketingets sikkerhed eller frihed til at bestemme. Ifølge straffeloven kan det give fængsel i

op til 16 år eller livstid. Man fritages ikke for ansvar, selv om man har fået en ordre til at angribe Folketinget. Hvis f.eks. en soldat eller en politibetjent får sådan en ordre, skal han nægte at adlyde den. Man må heller ikke forstyrre Folketingets arbejde ved f.eks. at demonstrere i Folketingssalen. Man bliver godt nok ikke dømt for højforræderi. Men det er ulovligt – og som regel fører det til, at man bliver idømt en bøde.

KAPITEL

05 — Folketingets arbejde

KAPITEL 5 handler især om, hvordan Folketinget – den lovgivende magt – skal ledes og arbejde. Alle folketingsmedlemmer kan fremsætte forslag, og Folketinget er beslutningsdygtigt, når halvdelen af medlemmerne er til stede og kan stemme.

§ 35

Stk. 1. Nyvalgt Folketing træder sammen kl. 12 den tolvte søgnedag efter valgdagen, dersom kongen ikke har indkaldt det til møde forinden.

Stk. 2. Straks efter prøvelsen af mandatene sættes Folketinget ved valg af formand og næstformænd.

KOMMENTAR- Stk. 1. Folketinget skal samles kl. 12 den tolvte søgnedag efter et valg. Søgnedage er det samme som hverdage. Så i praksis betyder bestemmelsen, at Folketinget skal samles senest 14 dage efter valget. Men regeringen kan indkalde Folketinget til det første møde, inden der er gået 14 dage. Når Folketinget ikke mødes med det samme, skyldes det bl.a., at der går lidt tid med at opgøre valgets resultat helt præcist.

Stk. 2. På det første møde i Folketinget nedsættes Udvalget til Valgs Prøvelse.

Det andet møde indledes med en afstemning. Her godkender man valget af alle folketingsmedlemmerne, medmindre Udvalget til Valgs Prøvelse har noget at indvende. Udvalget er omtalt i § 33.

Der næst vælges Folketingets formand og fire næstformænd. Formanden bliver valgt ved en afstemning i salen, mens de fire næstformænd udpeges af de fire største partier. Formandens parti må dog ikke tælles med i den forbindelse. Valget af formanden foregår som regel ved et fredsvalg. Det vil sige, at der kun opstilles én kandidat, og at der ikke gennemføres en egentlig afstemning.

Der vælges formand og næstformænd efter folketingsvalg og i starten af hvert folketingsår.

§ 36

Stk. 1. Folketingsåret begynder den første tirsdag i oktober og varer til samme tirsdag det følgende år.

Stk. 2. På Folketingsårets første dag kl. 12 sammentræder medlemmerne til møde, hvor Folketinget sættes på ny.

KOMMENTAR- Stk. 1. Et folketingsår begynder den første tirsdag i oktober og varer til den samme tirsdag året efter.

Stk. 2. Folketinget træder helt automatisk sammen, når folketingsåret begynder. Herefter vælges formand og næstformænd, som det er omtalt i § 35.

§ 37

Folketinget træder sammen på det sted, hvor regeringen har sit sæde. I overordentlige tilfælde kan Folketinget dog samles andetsteds i riget.

KOMMENTAR- Folketinget skal holde sine møder i nærheden af regeringen. Der skal være tæt forbindelse mellem ministrene og Folketinget, fordi ministrene er meget vigtige for Folketingets arbejde. De giver folketingsmedlemmerne oplysninger og forklaringer. De tager forskellige initiativer, f.eks. forslag til nye love eller ændringer af love. Og så fører de jo også Folketingets beslutninger ud i praksis. Derfor bygger grundloven i høj grad på, at ministrene er personligt til stede i Folketinget. Det står der mere om i § 40.

Der kan opstå situationer, hvor Folketinget ikke er i stand til at følge regeringen, f.eks. hvis regeringen og Folketinget bliver adskilt på grund af krig eller besættelse. Derfor siger

bestemmelsen, at Folketinget kan samles et andet sted – men kun i helt særlige tilfælde.

§38

Stk. 1. På det første møde i Folketingsåret afgiver statsministeren en redegørelse for rigets almindelige stilling og de af regeringen påtænkte foranstaltninger.

Stk. 2. På grundlag af redegørelsen finder en almindelig forhandling sted.

KOMMENTAR - Stk. 1. På Folketingets første møde i oktober skal statsministeren holde en tale. Statsministeren skal gøre rede for, hvilke planer regeringen har for det kommende år. Hun eller han skal fortælle, hvilke lovforslag og reformer regeringen gerne vil gennemføre. Talen kaldes for åbningstalen eller trontalen. Det sidste er et gammelt udtryk, der stammer fra dengang, da regenten holdt åbningstalen.

Stk. 2. Når talen er holdt, sættes den til debat. Folketingets formand har pligt til at sætte redegørelsen på dagsordenen. Den politiske debat kan godt vare flere dage, og Folketingets partier skal have mulighed for at udtale sig om regeringens redegørelse. Hvis et flertal blandt folketingsmedlemmerne ikke kan gå ind for regeringens planer, kan det vælte regeringen. Det står der mere om i § 15. Grundloven kalder debatten for en almindelig forhandling. Det betyder, at der ikke er sat grænser for, hvilke emner der kan tages op.

§39

Folketingets formand indkalder Folketinget til møde med angivelse af dagsorden.

Det påhviler formanden at indkalde til møde, når mindst to femtedele af Folketingets medlemmer eller statsministeren skriftligt fremsætter begæring herom med angivelse af dagsorden.

KOMMENTAR - Det er Folketingets formand, der indkalder Folketinget til møde. Formanden skal også sørge for, at der sendes en dagsorden for mødet ud til medlemmerne. En dagsorden bestemmer, hvilke emner man kan diskutere på mødet. Men formanden skal også indkalde til møde, hvis to femtedele af Folketingets medlemmer skriftligt beder ham om det. Det svarer til 72 medlemmer. Og de skal have lavet en dagsorden, der fortæller, hvad mødet skal handle om. Statsministeren har den samme ret, men også hun eller han skal give formanden en dagsorden.

§40

Ministrene har i embeds medfør adgang til Folketinget og er berettigede til under forhandlingerne at forlange ordet, så ofte de vil, idet de i øvrigt iagttager forretningsordenen. Stemmeret udøver de kun, når de tillige er medlemmer af Folketinget.

KOMMENTAR - Denne bestemmelse giver ministrene ret til at deltage i både åbne og lukkede møder i Folketingssalen. Men den giver dem ikke ret til at være med under udvalgs møderne. Ministre er ikke altid valgt ind i Folketinget. Alligevel har de ret til at deltage i møderne. De kan også forlange at tale i Folketinget. En minister har kun stemmeret, hvis han

eller hun også er valgt ind i Folketinget.

Når Folketinget behandler et forslag, er den minister, som forslaget vedrører, næsten altid til stede i Folketingssalen. Det gælder, uanset om det er et forslag, der er fremsat af et folketingsmedlem eller af regeringen.

Også i spørgetiden og under forespørgsler er der en minister til stede i Folketingssalen. Den eneste undtagelse er, når Folketinget behandler emner, der kun vedrører Folketinget, f.eks. valg til folketingsudvalg eller ændringer af Folketingets forretningsorden.

§ 41

Stk. 1. Ethvert medlem af Folketinget er berettiget til at fremsætte forslag til love og andre beslutninger.

Stk. 2. Et lovforslag kan ikke endeligt vedtages, forinden det tre gange har været behandlet i Folketinget.

Stk. 3. To femtedele af Folketingets medlemmer kan over for formanden begære, at tredje behandling tidligst finder sted tolv søgnedage efter forslagens vedtagelse ved anden behandling. Begæringen skal være skriftlig og underskrevet af de deltagende medlemmer. Udsættelse kan dog ikke finde sted for så vidt angår forslag til finanslove, tillægsbevillingslove, midlertidige bevillingslove, statslånslove, love om meddelelse af indfødsret, love om ekspropriation, love om indirekte skatter samt i påtrængende tilfælde forslag til love, hvis ikrafttræden ikke kan udsættes af hensyn til lovens formål.

Stk. 4. Ved nyvalg og ved Folketingsårets udgang bortfalder alle forslag

til love og andre beslutninger, der ikke forinden er endeligt vedtaget.

KOMMENTAR- Stk. 1. Normalt er det regeringen, som tager initiativ til en ny lov. Men ifølge § 41 kan alle medlemmer af Folketinget foreslå love og folketingsbeslutninger.

Stk. 2. Et lovforslag skal behandles tre gange i Folketinget, før det kan vedtages. Ved førstebehandlingen diskuterer folketingsmedlemmerne lovforslaget bredt. Både regeringen og folketingsmedlemmerne har ret til at stille forslag til ændringer af lovforslaget, og ved andenbehandlingen tager man stilling til ændringsforslagene. Ved tredjebehandlingen stemmer man så om hele lovforslaget.

Stk. 3. Hvis 72 medlemmer ønsker det, kan de kræve udsættelse af tredjebehandlingen. De kan forlange, at tredjebehandlingen tidligst må ske 12 søgnedage, dvs. 12 hverdage efter andenbehandlingen. De skal dog skriftligt bede Folketingets formand om udsættelsen.

Retten til udsættelse gælder imidlertid ikke alle lovforslag.

Man kan ikke kræve udsættelse, når forhandlingen drejer sig om finanslove, tillægsbevillingslove og midlertidige bevillingslove eller forslag til love om statslån, indfødsret, ekspropriation og indirekte skatter. Ekspropriation betyder, at staten f.eks. inddrager borgeres private ejendom og giver dem en erstatning. Indirekte skatter er f.eks. moms og afgifter på varer. Man kan heller ikke kræve udsættelse, hvis det er

meget vigtigt, at en lov træder i kraft på et bestemt tidspunkt.

Stk. 4. Et lovforslag skal være vedtaget inden den første tirsdag i oktober, hvor et nyt folketingsår starter. Ellers bortfalder det. Det samme gælder ved nyvalg. Bestemmelsen er med for at få ryddet op, inden det nye folketingsår begynder.

§ 42

Stk. 1. Når et lovforslag er vedtaget af Folketinget, kan en tredjedel af Folketingets medlemmer inden for en frist af tre søgnedage fra forslaget endelige vedtagelse over for formanden begære folkeafstemning om lovforslaget. Begæringen skal være skriftlig og underskrevet af de deltagende medlemmer.

Stk. 2. Et lovforslag, som kan undergives folkeafstemning, jf. stk. 6, kan kun i det i stk. 7 omhandlede tilfælde stadfæstes af kongen inden udløbet af den i stk. 1 nævnte frist, eller inden begæret folkeafstemning har fundet sted.

Stk. 3. Når der er begæret folkeafstemning om et lovforslag, kan Folketinget inden for en frist af fem søgnedage fra forslaget endelige vedtagelse beslutte, at forslaget skal bortfalde.

Stk. 4. Træffer Folketinget ikke beslutning i henhold til stk. 3, skal meddelelse om, at lovforslaget skal prøves ved folkeafstemning, snarest tilstilles statsministeren, der derefter lader lovforslaget bekendtgøre med meddelelse om, at folkeafstemning vil finde sted. Folkeafstemningen iværksættes efter statsministerens nærmere bestemmelse

tidligst tolv og senest atten søgnedage efter bekendtgørelsen.

Stk. 5. Ved folkeafstemning stemmes for og imod lovforslaget. Til lovforslagets bortfald kræves, at et flertal af de i afstemningen deltagende folketingsvælgere, dog mindst 30 procent af samtlige stemmeberettigede, har stemt imod lovforslaget.

Stk. 6. Forslag til finanslove, tillægsbevillingslove, midlertidige bevillingslove, statslånslove, normeringslove, lønnings- og pensionslove, love om meddelelse af indfødsret, love om ekspropriation, love om direkte og indirekte skatter samt love til gennemførelse af bestående traktatmæssige forpligtelser kan ikke undergives folkeafstemning. Det samme gælder forslag til de i §§ 8, 9, 10 og 11 omhandlede love såvel som de i § 19 nævnte beslutninger, der måtte være i lovsform, medmindre det for disse sidste ved særlig lov bestemmes, at sådan afstemning skal finde sted. For grundlovsændringer gælder reglerne i § 88.

Stk. 7. I særdeles påtrængende tilfælde kan et lovforslag, som kan undergives folkeafstemning, stadfæstes af kongen straks efter dets vedtagelse, når forslaget indeholder bestemmelse herom. Såfremt en tredjedel af Folketingets medlemmer efter de i stk. 1 omhandlede regler begærer folkeafstemning om lovforslaget eller den stadfæstede lov, afholdes sådan folkeafstemning efter foranstående regler. Forkastes loven ved folkeafstemningen, kundgøres dette af statsministeren uden unødigt ophold og senest fjorten dage efter

folkeafstemningens afholdelse. Fra kundtgørelsesdagen er loven bortfaldet.

Stk. 8. Nærmere regler om folkeafstemning, herunder i hvilket omfang folkeafstemning skal finde sted på Færøerne og i Grønland, fastsættes ved lov.

KOMMENTAR- Denne paragraf er grundlovens længste paragraf, og den handler om retten til at sende lovforslag til folkeafstemning. Den beskytter et stort mindretal mod at blive stemt ned af et snævert flertal.

Stk. 1. Hvis en lov bliver vedtaget, kan et mindretal forhindre, at den uden videre træder i kraft. Det kan kræve, at lovforslaget skal sendes til folkeafstemning. Og hvis der er et flertal i befolkningen imod loven, kan lovforslaget ikke blive til lov.

Mindretallet skal bestå af mindst 60 folketingsmedlemmer, og de skal være hurtige. Der må højst gå 3 hverdage, fra lovforslaget er vedtaget, til medlemmerne skriftligt beder om en folkeafstemning. Kravet og underskrifterne skal afleveres til Folketingets formand.

Stk. 2. En lov gælder først, når den er underskrevet af regenten. Men kun i helt særlige tilfælde må regenten skrive loven under, inden der er gået 3 hverdage. Mindretallet skal jo have en reel mulighed for at kræve en folkeafstemning. Regenten må heller ikke skrive under, hvis der allerede er krævet folkeafstemning.

Stk. 3. Hvis mindretallet har bedt om en folkeafstemning, kan flertallet fortryde lovforslaget. Det kan trække lovforslaget tilbage, selv om loven

faktisk er blevet vedtaget. Flertallet skal blot gøre det, inden der er gået 5 hverdage, fra loven blev vedtaget.

Det lyder måske underligt, at politikerne skulle have lyst til at trække en lov tilbage, som de netop har fået vedtaget. Men det er en meget god livline at have. For rent politisk er det et problem at tabe ved en folkeafstemning. Og flertallet kan være så bange for at tabe afstemningen, at det hellere vil trække forslaget tilbage. Så kan det f.eks. udskyde lovforslaget til senere eller gennemføre det i en ændret form.

Stk. 4. Hvis Folketinget ikke trækker lovforslaget tilbage, skal statsministeren udskrive folkeafstemning. Statsministeren bestemmer selv, hvornår den skal afholdes. Men det skal ske 12-18 hverdage efter, at hun eller han har udskrevet afstemningen og offentliggjort lovforslaget med meddelelsen om, at der skal holdes folkeafstemning.

Stk. 5. Her beskrives afstemningsreglerne. Man skal stemme for eller imod lovforslaget. Og lovforslaget kan kun blive forkastet, hvis et flertal stemmer nej. Dette flertal skal bestå af mindst 30 pct. af alle vælgere. Ugyldige stemmer tælles ikke med.

Stk. 6. Dette er undtagelsesbestemmelsen i § 42. Her beskrives alle de love, som ikke kan komme til folkeafstemning.

Det er mest love om skatter, økonomi og udenrigspolitiske forhold, der ikke kan komme til folkeafstemning. F.eks. kan befolkningen ikke underkende en finanslov ved en afstemning. Der kan heller ikke stemmes om statens ekspropriation, der er omtalt i § 73.

Denne paragraf giver staten ret til at tage folks ejendom, hvis det er i almenvellets interesse.

Nogle udenrigspolitiske forhold kan dog godt komme til folkeafstemning. Hvis et flertal i Folketinget beslutter det, kan man sende en lov, der er vedtaget efter § 19, til folkeafstemning. Men først skal Folketinget vedtage en lov om, at beslutningen skal underkastes en folkeafstemning. Den mulighed blev brugt for første gang nogen sinde, da Maastrichtaftalen i 1993 kom til folkeafstemning for anden gang.

Stk. 7. I ganske særlige tilfælde kan regenten skrive en lov under, straks efter at den er vedtaget i Folketinget. I den forbindelse er der indført en særlig garanti for mindretallet. 60 medlemmer kan kræve en folkeafstemning om loven, selv om den faktisk er blevet stadfæstet. Det foregår efter de samme regler, som er beskrevet i stk. 1 og 5. Hvis loven forkastes af befolkningen, skal den trækkes tilbage. Det sker, ved at statsministeren meddeler resultatet af folkeafstemningen senest 14 dage efter afstemningen.

Stk. 8. Det er op til politikerne at vedtage reglerne for folkeafstemninger ved lov. De skal også vedtage reglerne for folkeafstemninger på Færøerne og i Grønland. I princippet kan Færøerne og Grønland holde afstemning på et andet tidspunkt end Danmark. Men Folketinget har vedtaget en lov om, at afstemningerne skal holdes samtidig, hvis emnet berører de tre lande.

§43

Ingen skat kan pålægges, forandres eller ophæves uden ved lov; ej heller kan noget mandskab udskrives eller noget statslån optages uden ifølge lov.

KOMMENTAR - Folketinget sidder tungt på retten til at bestemme landets skatter, afgifter og statslån. Det er et af Folketingets væsentligste magtmidler, og det kan ikke overlades til regeringen. § 43 slår nemlig fast, at spørgsmål om skatter, afgifter og statslån kun kan besluttes ved lov. Og det er jo Folketinget, der vedtager lovene. Bestemmelsen sikrer en demokratisk styring af og kontrol med skatteudskrivningen.

§ 43 fastslår også, at Folketinget bestemmer, hvor mange soldater der må indkaldes.

§44

Stk. 1. Ingen udlænding kan få indfødsret uden ved lov.

Stk. 2. Om udlændinges adgang til at blive ejere af fast ejendom fastsættes regler ved lov.

KOMMENTAR - Stk. 1. En udlænding kan kun blive dansk statsborger, hvis der laves en lov om det. Regeringen eller en anden myndighed kan ikke bare selv give dansk statsborgerskab til en udlænding. De kan heller ikke bestemme reglerne for, hvornår man kan blive dansk statsborger. Alligevel siger den nuværende lov, at man i visse situationer bliver dansk statsborger helt automatisk.

I loven om indfødsret er der også regler om, at man kan få dansk statsborgerskab ved at afgive en erklæring.

Der er dog en række betingelser, som først skal være opfyldt.

Ellers kan man kun blive dansk statsborger direkte ved lov. Det foregår i praksis sådan, at justitsministeren fremsætter et lovforslag om, at en række mennesker får dansk indfødsret. Forinden har man undersøgt, om personerne nu også opfylder betingelserne for at blive danske statsborgere. Dernæst bliver lovforslaget vedtaget ved en afstemning i Folketinget.

Stk. 2. Udlændinge kan ikke bare købe jord og ejendomme i Danmark. Det er besluttet i en lov fra 1959, som stadig gælder – med visse ændringer. Loven kræver, at man har fast bopæl i Danmark eller har boet her i landet i mindst 5 år, før man kan købe jord. Hvis ikke, må man have en tilladelse fra Justitsministeriet, før man køber ejendom.

Der er dog visse undtagelser for EU-borgere og borgere i de gamle EFTA-lande, der stadig står uden for EU. Det er Norge, Island, Schweiz og Liechtenstein.

Hvis man som udlænding er ude efter et sommerhus i Danmark, skal man have tilladelse fra Justitsministeriet. Den får man kun, hvis man har en særlig stærk tilknytning til landet.

§ 45

Stk. 1. Forslag til finanslov for det kommende finansår skal fremsættes for Folketinget senest fire måneder før finansårets begyndelse.

Stk. 2. Kan behandlingen af finanslovforslaget for det kommende finansår ikke ventes tilendebragt inden

finansårets begyndelse, skal forslag til en midlertidig bevillingslov fremsættes for Folketinget.

KOMMENTAR- Stk. 1. En finanslov er et budget over statens indtægter og udgifter. Finansloven bestemmer, hvor mange penge staten må bruge.

Finansloven gælder for 1 år ad gangen – et såkaldt finansår. Siden 1979 har det fulgt kalenderåret. Forslaget til finansloven skal fremsættes senest 4 måneder før, næste finansår starter. Det vil sige, at forslaget skal fremsættes senest den 1. september. Derefter skal det genfremsættes i oktober. Det siger § 41, stk. 4.

Stk. 2. Hvis Folketinget ikke bliver færdig med at behandle forslaget til finanslov inden nytår, kan det vedtage en midlertidig bevillingslov, der dækker de mest nødvendige udgifter. Den gælder, indtil selve finansloven bliver vedtaget. Den bestemmelse brugte man f. eks. i 2011, fordi et folketingsvalg forsinkede behandlingen af finanslovsforslaget for 2012.

§ 46

Stk. 1. Forinden finansloven eller en midlertidig bevillingslov er vedtaget af Folketinget, må skatterne ikke opkræves.

Stk. 2. Ingen udgift må afholdes uden hjemmel i den af Folketinget vedtagne finanslov eller i en af Folketinget vedtaget tillægsbevillingslov eller midlertidig bevillingslov.

KOMMENTAR- Stk. 1. Staten må ikke opkræve skatter eller afgifter, medmindre

**Ingen skat kan pålægges, forandres
eller ophæves uden ved lov; ej heller kan
noget mandskab udskrives eller noget
statslån optages uden ifølge lov.**

§43

Folketinget har vedtaget en finanslov eller en midlertidig bevillingslov.

Stk. 2. Man må heller ikke bruge penge til at betale udgifter, før Folketinget har bevilget dem. Det kan enten ske gennem finansloven, en midlertidig bevillingslov eller en tillægsbevillingslov. Det sidste er en lov, der indeholder en række udgifter, som ikke er med på selve finansloven.

I praksis er bestemmelsen dog ændret lidt. En minister kan nemlig godt betale udgifter, der ikke er bevilget på finansloven. Men han må først have en tilladelse fra et særligt folketingsudvalg: Finansudvalget. Bagefter skal udgiften anføres på en tillægsbevillingslov, der skal vedtages af Folketinget. Ministeren kan altså helt lovligt betale udgiften, hvis han eller hun har Finansudvalgets tilladelse – også selv om det viser sig, at der ikke senere er flertal i Folketinget for bevillingen.

§ 47

Stk. 1. Statsregnskabet skal fremlægges for Folketinget senest seks måneder efter finansårets udløb.

Stk. 2. Folketinget vælger et antal revisorer. Disse gennemgår det årlige statsregnskab og påser, at samtlige statens indtægter er opført deri, og at ingen udgift er afholdt uden hjemmel i finansloven eller anden bevillingslov. De kan forandre sig alle fornødne oplysninger og aktstykker meddelt. De nærmere regler for revisorerne antal og virksomhed fastsættes ved lov.

Stk. 3. Statsregnskabet med revisorerens bemærkninger forelægges Folketinget til beslutning.

KOMMENTAR- Stk. 1. Statens regnskab over alle udgifter og indtægter skal præsenteres for Folketinget, senest 6 måneder efter at finansåret er udløbet.

Stk. 2. Folketinget vælger et antal statsrevisorer. Der skal være mindst fire og højst seks statsrevisorer. Revisorerne kan godt være medlemmer af Folketinget og er det ofte. Der er ikke noget krav om, at de skal have en revisoruddannelse.

Revisorerne skal gennemgå statsregnskabet. De skal kontrollere, om regnskabet er ført rigtigt, og om der er en bevilling bag alle de penge, staten har brugt. Statsrevisorerne får hjælp til at gennemgå regnskaberne af en rigsrevisor. Han er uafhængig og ansat af Folketinget. Han er ikke folketingsmedlem.

Stk. 3. Når revisorerne har gennemgået regnskabet, skriver de deres bemærkninger og giver dem til Folketingets medlemmer. Derefter skal regnskabet til afstemning i Folketinget. I praksis godkendes det endelige årsregnskab uden forbehold. Men i løbet af året afgiver statsrevisorerne en række kritiske beretninger om konkrete sager. Det kan f.eks. være it-projekter, administration af bevillinger til det offentlige, særlige tilskudsordninger eller store offentlige byggeprojekter.

§48

Folketinget fastsætter selv sin forretningsorden, der indeholder de nærmere

bestemmelser vedrørende forretningsgang og ordens opretholdelse.

KOMMENTAR- Hvis Folketinget skal kunne fungere, må der være bestemte regler at arbejde efter. De står i den såkaldte forretningsorden, som Folketinget har vedtaget. Den indeholder f.eks. regler om Folketingets ledelse, hvordan møderne skal foregå, og hvordan der skal stemmes. Den indeholder også bestemmelser om Folketingets Administration. Og der er ordensregler for, hvordan tilhørere i Folketingssalen skal opføre sig. Der er tradition for, at Folketinget vedtager en ny forretningsorden, hver gang der laves om på grundloven. Mange af reglerne er ændret med tiden, men en del er, som de altid har været. Nogle går helt tilbage til Folketingets første forretningsorden. Den blev vedtaget den 11. februar 1850.

§49

Folketingets møder er offentlige. Formanden eller det i forretningsordenen bestemte antal medlemmer eller en minister kan dog forlange, at alle uvedkommende fjernes, hvorpå det uden forhandling afgøres, om sagen skal forhandles i et offentligt eller lukket møde.

KOMMENTAR- Folk kan frit komme og overvære møderne i Folketingssalen. Men Folketingets formand, en minister eller 17 medlemmer kan foreslå, at en sag skal behandles for lukkede døre. Beslutningen træffes så ved en almindelig afstemning i Folketinget. Det er meget sjældent, at Folketinget holder møder

for lukkede døre. Sidste gang det skete, var i 1924. Dengang var der en strid om Østgrønland mellem Norge og Danmark. Og Folketinget valgte at indlede andenbehandlingen for lukkede døre.

Folketingets debatter og en række åbne møder vises direkte på Folketingets tv-kanal og på Folketingets hjemmeside. Alle referater af forhandlingerne i Folketingssalen, forslag, udvalgsbetænkninger m.v. skal offentliggøres på en af Folketingets hjemmesider. Man kan se den officielle udgave af dokumenterne på ft.dk. Dokumenterne findes også på folketingstidende.dk.

§ 50

Folketinget kan kun tage beslutning, når over halvdelen af medlemmerne er til stede og deltager i afstemningen.

KOMMENTAR- Der skal være mindst 90 folketingsmedlemmer til stede, før Folketinget kan stemme om lovforslag og andre beslutninger. De har tre muligheder: De kan stemme for, imod eller hverken for eller imod.

§ 51

Folketinget kan nedsætte kommissioner af sine medlemmer til at undersøge alment vigtige sager. Kommissionerne er berettigede til at fordrø skriftlige eller mundtlige oplysninger såvel af private borgere som af offentlige myndigheder.

KOMMENTAR- Folketinget kan nedsætte en såkaldt parlamentarisk kommission til at undersøge en vigtig sag. Den består af folketingsmedlemmer. Muligheden

bruges ikke så tit. Siden 1849 har der kun været nedsat en parlamentarisk kommission fem gange. De tre første kommissioner skulle opklare forskellige spørgsmål om lovgivning. De to sidste skulle efterforske, om der var grundlag for at rejse sag mod forskellige ministre.

Den seneste parlamentariske kommission blev nedsat i juni 1945 efter afslutningen af den tyske besættelse af Danmark. Kommissionen skulle undersøge forholdene under besættelsen. På den baggrund skulle Folketinget så vurdere, om man burde gøre et ansvar gældende over for nogle af ministrene.

Der har ikke været nedsat en parlamentarisk kommission, efter at grundloven blev lavet om i 1953. I stedet har regering og Folketing ofte sat en dommer til at undersøge såkaldte skandalesager.

§ 52

Folketingets valg af medlemmer til kommissioner og hverv sker efter forholdstal.

KOMMENTAR- Valg til kommissioner og udvalg sker efter forholdstal. Det vil sige, at pladserne i de forskellige udvalg fordeles efter partiernes størrelse.

Folketingets udvalg har hver 29 medlemmer. Udvalget for Forretningsordenen har dog 21 medlemmer, og Udvalget til Valgs Prøvelse, Finansudvalget og Indfødsretsudvalget har 17 medlemmer.

Et lille parti kan sikre sig lidt mere indflydelse ved at gå i valgforbund med andre, større partier. I så fald er det nemlig valgforbundet, der fordeler pladserne i de forskellige udvalg mellem forbundets partier. På den måde kan

et lille parti få flere pladser, end dets størrelse berettiger til.

§ 53

Ethvert medlem af Folketinget kan med dettes samtykke bringe ethvert offentligt anliggende under forhandling og derom æske ministrenes forklaring.

KOMMENTAR - Ifølge § 40 har ministrene adgang til Folketinget, selv om de ikke er medlemmer af Folketinget. § 53 giver Folketingets medlemmer ret til at kræve oplysninger og forklaringer af ministrene. Denne debat kaldes en forespørgselsdebat, og ministeren har pligt til at svare. Folketinget skal godt nok sige ja til, at en forespørgselsdebat kan holdes. Men Folketinget har kun i meget få tilfælde nægtet at godkende sådan en debat.

Man kan også stille spørgsmål til en minister under Folketingets forhandlinger eller i spørgetiden om onsdagen. Spørgsmål til ministeren er ikke det samme som en forespørgsel. De skal ikke godkendes af Folketinget, og ministeren har ikke pligt til at svare. Man kan bede om, at de bliver besvaret mundtligt eller skriftligt. Den mundtlige besvarelse foregår i Folketingets spørgetid om onsdagen. Det er ikke muligt at føre en egentlig debat, og der kan ikke træffes beslutning om et spørgsmål.

I folketingsåret 1997-98 indførte man desuden en særlig spørgetime. Her kan medlemmerne stille spørgsmål til de ministre, som er til stede. Og de får svar med det samme. Statsministeren meddeler inden mødet, hvilke ministre

der kommer i spørgetimen og besvarer spørgsmål. De sidste 20 år er antallet af forespørgsler og spørgsmål steget meget. Det giver folketingsmedlemmerne mulighed for at kontrollere regeringen og de enkelte ministre.

§ 54

Andragender kan kun overgives til Folketinget ved et af dettes medlemmer.

KOMMENTAR - Hvis man som borger ønsker, at Folketinget skal tage et konkret emne eller en sag op, må man gå til et folketingsmedlem for at få den på dagsordenen. Derefter kan Folketingets formand henvise sagen til et bestemt udvalg. Bestemmelsen bliver ikke brugt ret tit.

Hvis enkeltpersoner eller organisationer ønsker at få indflydelse på lovgivningen, går de som regel direkte til en partigruppe eller til et af Folketingets udvalg. De kan også forsøge at overtale et folketingsmedlem til f.eks. at stille et spørgsmål til en minister.

§ 55

Ved lov bestemmes, at Folketinget vælger en eller to personer, der ikke er medlemmer af Folketinget, til at have indseende med statens civile og militære forvaltning.

KOMMENTAR - Folketinget kan vælge én eller to personer til at behandle klager over den offentlige forvaltning. Folketinget har dog besluttet kun at vælge én. En sådan person kaldes en ombudsmand, og hun eller han må ikke være medlem af Folketinget. Man kan som borger

klage til ombudsmanden, hvis man mener, at f.eks. et ministerium eller en kommune har truffet en forkert afgørelse.

Ombudsmanden kan ikke behandle alle slags klager. Man kan f.eks. ikke klage over en lov, der er vedtaget af Folketinget. Man kan heller ikke klage over en afgørelse, der er truffet af en domstol. Den første ombudsmand begyndte sit arbejde i 1955.

§ 56

Folketingsmedlemmerne er ene bundet ved deres overbevisning og ikke ved nogen forskrift af deres vælgere.

KOMMENTAR- Grundloven fastslår, at medlemmerne af Folketinget er uafhængige. De kan frit stemme efter deres overbevisning. De har ikke pligt til at tage hensyn til, hvad deres parti eller vælgere siger. De behøver heller ikke at opfylde de løfter, de f.eks. har givet vælgere i en valgkamp.

Et folketingsmedlem har også ret til at skifte mening og parti. Hun eller han kan melde sig ud af sit parti og blive løsgænger.

Hvis man først er blevet valgt til Folketinget, kan man ikke miste sit mandat før næste folketingsvalg, medmindre man da gør noget ulovligt, så man er uværdig til at sidde i Folketinget. Det står der mere om i §§ 30 og 33.

Omvendt forhindrer § 56 ikke, at et folketingsmedlem indordner sig under partidisciplinen. Og den vej vælger langt de fleste.

§ 57

Intet medlem af Folketinget kan uden dets samtykke tildales eller underkastes fængsling af nogen art, medmindre han er grebet på fersk gerning. For sine ytringer i Folketinget kan intet af dets medlemmer uden Folketingets samtykke drages til ansvar uden for samme.

KOMMENTAR- Et folketingsmedlem kan ikke uden videre stilles for retten i en straffesag eller fængsles. Folketinget skal først give tilladelse til, at der kan føres straffesag mod medlemmet. Det sker gennem en særlig afstemning. Bestemmelsen er indført for at beskytte Folketingets medlemmer mod vilkårlige forfølgelser fra regeringens side. Men beskyttelsen gælder kun, så længe man er medlem af Folketinget. Når man ikke længere er medlem, kan man godt retsforfølges for ting, der er sket, mens man sad i Folketinget.

Der er en enkelt undtagelse. Hvis et folketingsmedlem bliver taget med fingrene i kagedåsen – altså på fersk gerning – kan medlemmet uden videre stilles for retten eller fængsles. Folketingsmedlemmer kan få mindre bøder, f.eks. for at køre for stærkt, uden at Folketinget skal give sit samtykke. Men kun hvis den pågældende frivilligt betaler bøden. I praksis giver Folketinget altid tilladelse til, at der kan rejses tiltale eller ske fængsling.

Grundloven giver også folketingsmedlemmerne en udvidet form for ytringsfrihed, når de taler i Folketinget. Der kan ikke føres f.eks. injuriesager mod medlemmerne for noget, de har sagt i Folketinget, medmindre

Folketinget giver tilladelse til det. Her er Folketingets praksis modsat den tidligere nævnte. Folketinget giver aldrig tilladelse til den slags retssager.

§ 58

Folketingets medlemmer oppebærer et vederlag, hvis størrelse fastsættes ved valgloven.

KOMMENTAR- Folketinget fastsætter selv det beløb, folketingsmedlemmerne skal have for deres arbejde. Det er bestemt i en lov, der hedder folketingsvalgloven. Frem til 1920 fik folketingsmedlemmerne et vederlag, der var fastsat som et bestemt beløb pr. mødedag.

Sådan er det ikke mere. I dag får medlemmerne et fast beløb om måneden. Beløbet består af et grundvederlag og et omkostningstillæg, som skal dække de udgifter, de har i forbindelse med deres arbejde. Medlemmer valgt i Grønland og på Færøerne får et særligt omkostningstillæg, der er lidt højere end de i Danmark valgte medlemmers. Omkostningstillægget er skattefrit. Medlemmer, der bor uden for det sjællandske område, kan desuden få stillet en af Folketingets medlemslejligheder vederlagsfrit til rådighed. Folketingsmedlemmerne får også et såkaldt eftervederlag, hvis de holder op i forbindelse med et folketingsvalg eller ved sygdom.

Endelig har folketingsmedlemmer ret til pension, ægtefællepension og børnepension.

KAPITEL

06 — Domstolene

KAPITEL 6 handler om den dømmende magt – landets domstole. Regeringen eller Folketinget kan ikke bestemme, hvordan en dommer, lægmand eller nævning skal dømme. Og retssager skal så vidt muligt være åbne for offentligheden.

§ 59

Stk. 1. Rigsretten består af indtil 15 af de efter embedsalder ældste ordentlige medlemmer af rigets øverste domstol og et tilsvarende antal af Folketinget efter forholdstal for 6 år valgte medlemmer. For hver af de valgte vælges en eller flere stedfortrædere. Folketingets medlemmer kan ikke vælges til eller virke som medlemmer af Rigsretten. Kan i et enkelt tilfælde nogle af den øverste domstols medlemmer ikke deltage i sagens behandling og påkendelse, fratræder et tilsvarende antal af de af Folketinget sidst valgte rigsretsmedlemmer.

Stk. 2. Retten vælger selv sin formand af sin midte.

Stk. 3. Er sag rejst ved Rigsretten, beholder de af Folketinget valgte medlemmer deres sæde i retten for denne sags vedkommende, selv om det tidsrum, for hvilket de er valgt, udløber.

Stk. 4. Nærmere regler om Rigsretten fastsættes ved lov.

KOMMENTAR- Rigsretten er den særlige domstol, som behandler sager mod ministre. Det er omtalt i grundlovens § 16. § 59 handler om, hvordan Rigsretten skal sammensættes.

Stk. 1. Rigsretten består af højst 15 dommere fra Højesteret og det samme antal medlemmer, der er valgt af Folketinget.

De politisk valgte medlemmer skal sikre, at politisk sagkundskab også kommer til at tælle med i sager mod ministre. Rigsrettens politisk valgte medlemmer må ikke være medlemmer af Folketinget, og de er valgt for 6 år ad gangen.

Rigsrettens juridiske dommere er de 15 dommere fra Højesteret, der har arbejdet i længst tid som højesteretsdommere.

Folketinget kan i en lov bestemme, at der skal være færre dommere og politiske medlemmer af Rigsretten. Men der må højst være 15 af hver, så der i alt er 30 medlemmer. Det er meget vigtigt, at der er lige mange af hver. Hvis f.eks. én af højesteretsdommerne er forhindret i at være til stede i en sag, må et af de politisk valgte medlemmer også gå fra.

I rigsretssagen 2021 mod forhenværende udlændinge- og integrationsminister Inger Støjberg bestod Rigsretten af 26 medlemmer.

Stk. 2. Rigsretten vælger selv sin formand. I rigsretssagen mod forhenværende udlændinge- og integrationsminister Inger Støjberg var Højesterets præsident formand for Rigsretten.

Stk. 3. De politisk valgte medlemmer kan ikke skiftes ud midt i en sag, heller ikke, selv om deres valgperiode udløber.

Stk. 4. Folketinget har vedtaget en lov, der fastsætter reglerne for Rigsretten. Den hedder rigsretsloven.

§ 60

Stk. 1. Rigsretten påkender de af kongen eller Folketinget mod ministrene anlagte sager.

Stk. 2. For Rigsretten kan kongen med Folketingets samtykke lade også andre tiltale for forbrydelser, som han finder særdeles farlige for staten.

KOMMENTAR- Stk. 1. Det er både regeringen og Folketinget, som kan beslutte, om der skal rejses sag mod en minister ved Rigsretten.

Stk. 2. Man kan også rejse sag ved Rigsretten mod andre mennesker, hvis regeringen og Folketinget mener, at forbrydelsen er særlig farlig for staten. Men denne bestemmelse har aldrig været brugt.

§ 61

Den dømmende magts udøvelse kan kun ordnes ved lov. Særdomstole med dømmende myndighed kan ikke nedsættes.

KOMMENTAR- Det kræver en lov at regulere domstolenes forhold. Reglerne findes i retsplejeloven, der har mere end 1.000 paragraffer. Man må under ingen omstændigheder nedsætte en særdomstol med magt til at dømme. En særdomstol er en domstol, der nedsættes til at behandle én bestemt sag. Domstolen skal altså behandle en sag, der er kendt, før dommeren er udpeget. Det er et problem, fordi regeringen kan have en interesse i at vælge en dommer, der har en bestemt holdning til sagen. Derfor siger grundloven, at en særdomstol ikke kan dømme. Den kan kun undersøge en sag.

§ 62

Retsplejen skal stedse holdes adskilt fra forvaltningen. Regler herom fastsættes ved lov.

KOMMENTAR- Denne paragraf slår fast, at domstolene skal være uafhængige af regeringen og forvaltningen. Den

hænger tæt sammen med grundlovens § 3, der handler om magtens tredeling.

Domstolene hører til under Justitsministeriet, men i 1998 indførte man en lov om en særlig styrelse af domstolene. Loven kaldes lov om Domstolsstyrelsen. Styrelsen har sit eget budget, og forvaltningen sker uafhængigt af Justitsministeriet.

Man kan godt læse § 62, som om de samme mennesker ikke må arbejde for forvaltningen og domstolene.

Men sådan bliver paragraffen ikke fortolket. Mange dommere har f.eks. ekstraarbejde som formænd for forskellige offentlige klagenævn, der behandler borgeres klager over det offentliges afgørelser.

§ 63

Stk. 1. Domstolene er berettigede til at påkende ethvert spørgsmål om øvrighedsmyndighedens grænser. Den, der vil rejse sådant spørgsmål, kan dog ikke ved at bringe sagen for domstolene unddrage sig fra foreløbig at efterkomme øvrighedens befaling.

Stk. 2. Påkendelse af spørgsmål om øvrighedsmyndighedens grænser kan ved lov henlægges til en eller flere forvaltningsdomstole, hvis afgørelser dog skal prøves ved rigets øverste domstol. De nærmere regler herom fastsættes ved lov.

KOMMENTAR- Stk. 1. Begrebet øvrighedsmyndighed betyder den udøvende magt. Det er ministerier, kommuner, særlige nævn m.m.. Hvis man som borger mener, at f.eks. staten eller

kommunen har gjort noget forkert, kan man rejse sagen ved en domstol. Mens sagen føres, er man dog nødt til at rette sig efter det, staten eller kommunen har bestemt. Retssagen har ingen opsættende virkning. Denne bestemmelse stammer helt tilbage fra den første grundlov i 1849. Dengang var det vigtigt at slå fast, at man kunne føre sag mod forvaltningen uden kongens tilladelse. Under enevælden kunne man nemlig ikke lægge sag an mod forvaltningen (som i virkeligheden var kongen) uden først at have kongens tilladelse.

Stk. 2. Folketinget kan oprette særlige forvaltningsdomstole til at tage sig af sager mod forvaltningen. Det kunne f.eks. være aktuelt, hvis politikerne ville sikre, at dommerne fik en særlig ekspertviden om forvaltningsspørgsmål. Men afgørelser fra en forvaltningsdomstol skal altid kunne indbringes for Højesteret. Bestemmelsen blev sat ind ved den seneste grundlovsændring i 1953. Men der har endnu ikke været oprettet forvaltningsdomstole.

§ 64

Dommerne har i deres kald alene at rette sig efter loven. De kan ikke afsættes uden ved dom, ej heller forflyttes mod deres ønske uden for de tilfælde, hvor en omordning af domstolene finder sted. Dog kan den dommer, der har fyldt sit 65. år, afskediges, men uden tab af indtægter indtil det tidspunkt, til hvilket han skulle være afskediget på grund af alder.

KOMMENTAR– Dommerne skal kun rette sig efter det, der står i lovene. Regeringen

eller Folketinget kan ikke bestemme, hvordan en dommer skal dømme. Og dommerne må ikke lade sig påvirke af andre, hverken private, kolleger, foreninger, medier el. lign. Regeringen kan heller ikke afsætte en dommer. Det kan kun en anden dommer.

Hvis regeringen bare kunne afskedige en dommer, ville domstolene ikke være uafhængige. For så kunne man presse dommeren i en bestemt sag ved at true vedkommende med fyring. Af samme grund kan dommere heller ikke flyttes til andet arbejde, medmindre de selv ønsker det. Men man må godt ved lov oprette nye domstole eller lægge flere domstole sammen. Hvis det sker, kan dommeren ikke nægte at lade sig forflytte eller afskedige. Dommere kan afskediges, når de fylder 65 år. Men de skal alligevel have fuld løn, indtil de bliver 70 år. Først da skal en dommer gå af på grund af alder. Herefter kan hun eller han få tjenestemandspension.

§ 65

Stk. 1. I retsplejen gennemføres offentlighed og mundtlighed i videst muligt omfang.

Stk. 2. I strafferetsplejen skal lægmænd medvirke. Det fastsættes ved lov, i hvilke sager og under hvilke former denne medvirken skal finde sted, herunder i hvilke sager nævninger skal medvirke.

KOMMENTAR– Stk. 1. Så vidt det er muligt, skal retssager være åbne for offentligheden. Folk skal kunne overvære retssagerne, og pressen skal kunne

skrive om dem. Alligevel er der en række undtagelser fra denne grundregel. De står i retsplejeloven. F.eks. kan dommeren beslutte, at dørene skal lukkes i en sag. Det sker som regel af hensyn til offeret eller den tiltalte. Og det sker faktisk ret tit.

Dommeren kan også bestemme, at der skal være referat- eller navneforbud. Det betyder, at pressen ikke må referere fra retssalen eller offentliggøre offerets eller den tiltaltes navn. Det sker også ret tit. Dørene kan også lukkes af hensyn til arbejdet med at opklare en sag.

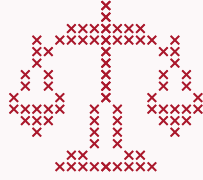
Stk. 2. Det er ikke kun dommere med en juridisk uddannelse, der dømmes i straffesager. Ifølge grundloven skal der også være almindelige borgere med som dommere. De kaldes lægmænd. Dette princip blev indført i 1849, fordi man havde dårlige erfaringer med retssystemet i enevældens sidste år. Der var en tendens til, at domstolene slog meget hårdt ned, når sagerne på den ene eller anden måde var politiske. Folk, der var kritiske over for regeringen, fik ofte meget hårde straffe. Selv om princippet om lægmænd blev indført i 1849, blev det først gennemført i retsplejeloven i 1919.

Det er op til Folketinget at bestemme, hvordan lægmændene skal fungere. Det sker ved lovgivning. Lægmændene optræder i retten under to forskellige former: som domsmænd og som nævninger.

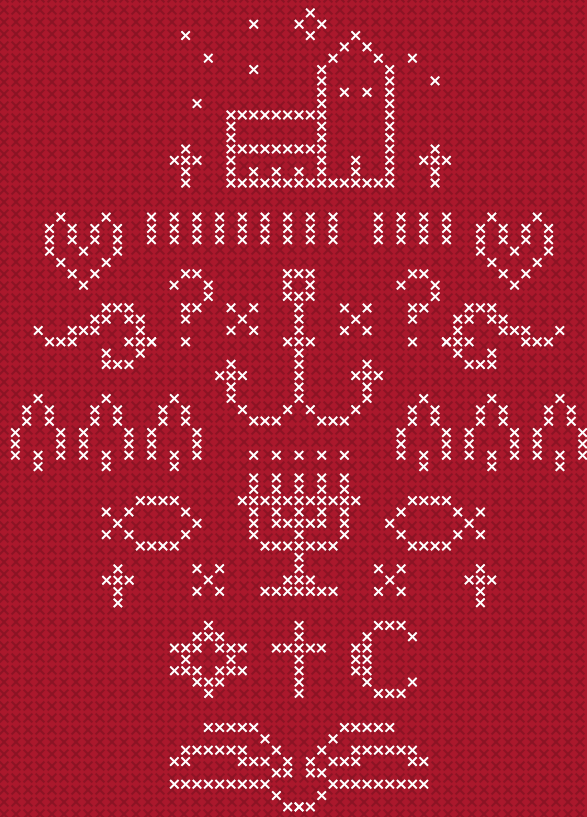
I en domsmandssag er der to civile domsmænd og én juridisk dommer, hvis sagen foregår i byretten. I landsretten er der tre civile domsmænd og tre juridiske dommere. De behandler sager af mindre

grov karakter. Det kan f.eks. være tyveri, hvor den tiltalte ikke erkender sig skyldig, og hvor anklagemyndigheden ønsker, at den tiltalte idømmes mindre end 4 års fængsel. Domsmændene og dommerne afgør i fællesskab, om den tiltalte er skyldig eller ej. De udmåler også straffen i fællesskab.

Nævninger optræder i sager, hvor anklagemyndigheden mener, at den tiltalte bør idømmes 4 års fængsel eller mere. Det kan f.eks. være sager om mord eller røveri. Her har man seks nævninger (lægdommere) og tre juridiske dommere. For at den tiltalte kan dømmes, skal mindst fire nævninger og to dommere anse det for bevist, at den tiltalte er skyldig. Hvis den tiltalte findes skyldig, udmåler nævningerne og dommerne i fællesskab den eventuelle straf. Den tiltalte kan efterfølgende anke sagen. Hvis den tiltalte vælger at anke, behandles sagen i landsretten som en nævningesag med ni nævninger og tre juridiske dommere. Her kræves mindst seks nævningestemmer og to dommerstemmer for at finde en tiltalt skyldig.

**Dommerne har i deres kald alene at
rette sig efter loven. De kan ikke
afsættes uden ved dom, ej heller
forflyttes mod deres ønske uden for
de tilfælde, hvor en omordning af
domstolene finder sted.**

KAPITEL

07 — Folkekirken

KAPITEL 7 handler om folkekirken og religionsfriheden. Alle borgere har samme politiske og borgerlige rettigheder. Ingen må forskelsbehandles på grund af sin religion eller race.

§ 66

Folkekirkens forfatning ordnes ved lov.

KOMMENTAR- Denne bestemmelse stammer tilbage fra den første grundlov i 1849, men er aldrig blevet ført ud i livet. Tanken var, at folkekirken skulle have en mere selvstændig rolle i forhold til staten. Men man er aldrig blevet enige om en egentlig kirkeforfatning. I stedet er der vedtaget love, der giver folkekirkens medlemmer indflydelse på kirkens styre, især på lokalt plan gennem menighedsråd. Der er også lovgivning om, hvordan præster ansættes, hvordan biskopper vælges, om brugen af kirkerne og om folkekirkens økonomi. Men mange spørgsmål om kirken afgøres af kirkeministeren.

§ 67

Borgerne har ret til at forene sig i samfund for at dyrke Gud på den måde, der stemmer med deres overbevisning, dog at intet læres eller foretages, som strider mod sædeligheden eller den offentlige orden.

KOMMENTAR- Folk har ikke nogen pligt til at være medlem af folkekirken. De må dyrke deres gud, som de vil. Vi har religionsfrihed. Folk har også ret til f.eks. at holde gudstjeneste eller at bede, som de vil. Men de skal overholde de regler, som i øvrigt gælder i samfundet. F.eks. kan man ikke bare bygge en kirke eller en moské. Ligesom ved alle andre byggerier kræver det først godkendelse af kommunen. Og hvis man f.eks. vil gå i et optog gennem byen, skal man give besked om det til politiet. Man skal

også respektere de regler, der gælder forskellige steder.

F.eks. blev en mand bortvist fra et amu-center, fordi han lagde sig på knæ på gulvet i skolens kantine og bad. Skolen forbød ham at udføre sin bøn på fællesarealerne. I stedet måtte han bruge klasselokaler, værksteder og lign. Da han alligevel igen bad på skolens fællesarealer, blev han bortvist. Sagen har været behandlet i både landsretten og Højesteret. Og begge instanser har givet skolen ret. Bortvisningen var ikke et udtryk for forskelsbehandling på grund af mandens religion.

Religionsfriheden gælder ikke kun for danskere. Den gælder for alle, der opholder sig inden for rigets grænser, også for folk, som kun er i landet i en periode.

§ 68

Ingen er pligtig at yde personlige bidrag til nogen anden gudsdyrkelse end den, som er hans egen.

KOMMENTAR- Som nævnt i § 67 har man ikke pligt til at være medlem af folkekirken. Folkekirkens økonomi er skruet sådan sammen, at alle medlemmer betaler en såkaldt kirkeskat. Den dækker de udgifter, kirken har til at holde gudstjenester og andre kirkelige handlinger. Man er fri for at betale kirkeskat, hvis man ikke er medlem af folkekirken. Men staten har ifølge § 4 pligt til at understøtte den danske folkekirke. Det betyder bl.a., at staten betaler en del af folkekirkens udgifter. Det sker gennem de skatter og afgifter, som staten i øvrigt får ind. På den måde betaler alle til

folkekirken, uanset hvilken tro de har. Det er ikke i strid med grundlovens § 68. Den beskytter kun mod personlige bidrag. Og de almindelige skatter og afgifter, som folk betaler, regnes ikke for personlige i denne forbindelse.

§ 69

De fra folkekirken afvigende trossamfunds forhold ordnes nærmere ved lov.

KOMMENTAR - Folketinget kan vedtage en lov for andre trossamfund, dvs. de trossamfund, som står uden for folkekirken. Men det er endnu ikke sket. I stedet har man gennemført en række regler. F.eks. må præster fra visse andre trossamfund gerne udføre kirkelige handlinger som f.eks. vielser. Vieslerne har samme gyldighed, som hvis en præst fra folkekirken havde udført dem. Betingelsen er dog, at staten har givet tilladelse til, at trossamfundets præster kan foretage vielser.

§ 70

Ingen kan på grund af sin trosbekendelse eller afstamning berøves adgang til den fulde nydelse af borgerlige og politiske rettigheder eller unddrage sig opfyldelsen af nogen almindelig borgerpligt.

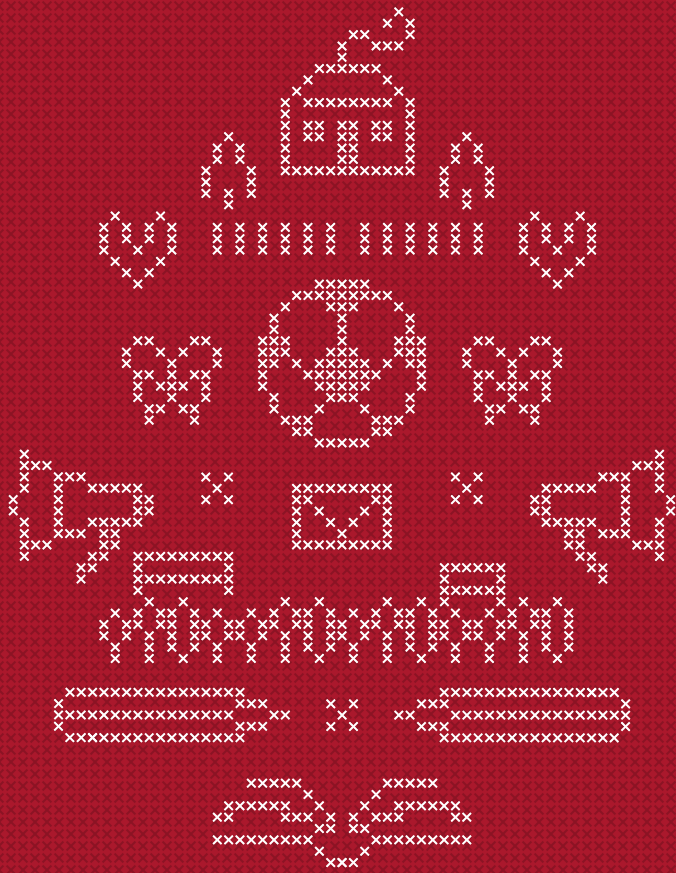
KOMMENTAR - Denne paragraf er religionsfrihedens hovedbestemmelse. Den slår fast, at ingen må forskelsbehandles på grund af sin religion eller race. Alle har, uanset race eller tro, de samme politiske og borgerlige rettigheder.

Staten kan f.eks. ikke forbyde jøder eller muslimer at blive lærere eller embedsmænd.

Staten kan heller ikke forbyde dem f.eks. at stemme eller stille op for et politisk parti. Til gengæld har alle borgere også de samme pligter over for samfundet. Man kan f.eks. ikke slippe for at betale skat eller aftjene værnepligt, fordi man har en anden tro.

**Ingen kan på grund af sin tros-
bekendelse eller afstamning berøves
adgang til den fulde nydelse af
borgerlige og politiske rettigheder eller
unddrage sig opfyldelsen af nogen
almindelig borgerpligt.**

KAPITEL

08 — Borgernes rettigheder

KAPITEL 8 handler om borgernes rettigheder, friheder og pligter. Vi har bl.a. personlig frihed, ytringsfrihed, forsamlingsfrihed og foreningsfrihed. Den private ejendomsret må ikke krænkes. Alle har ret til gratis undervisning i folkeskolen, mænd har værnepligt, og Danmark har kommunalt selvstyre.

§ 71

Stk. 1. Den personlige frihed er ukrænkelig. Ingen dansk borger kan på grund af sin politiske eller religiøse overbevisning eller sin afstamning underkastes nogen form for frihedsberøvelse.

Stk. 2. Frihedsberøvelse kan kun finde sted med hjemmel i loven.

Stk. 3. Enhver, der anholdes, skal inden 24 timer stilles for en dommer. Hvis den anholdte ikke straks kan sættes på fri fod, skal dommeren ved en af grunde ledsaget kendelse, der afsiges snarest muligt og senest inden tre dage, afgøre, om han skal fængsles, og, hvis han kan løslades mod sikkerhed, bestemme dennes art og størrelse. Denne bestemmelse kan for Grønlands vedkommende fraviges ved lov, for så vidt dette efter de stedlige forhold må anses for påkrævet.

Stk. 4. Den kendelse, som dommeren afsiger, kan af vedkommende straks særskilt indbringes for højere ret.

Stk. 5. Ingen kan underkastes vare-tægtsfængsel for en forseelse, som kun kan medføre straf af bøde eller hæfte.

Stk. 6. Uden for strafferetsplejen skal lovligheden af en frihedsberøvelse, der ikke er besluttet af en dømmende myndighed, og som ikke har hjemmel i lovgivningen om udlændinge, på begæring af den, der er berøvet sin frihed, eller den, der handler på hans vegne, forelægges de almindelige domstole eller anden dømmende myndighed til prøvelse. Nærmere regler herom fastsættes ved lov.

Stk. 7. Behandlingen af de i stk. 6 nævnte personer undergives et af Folketinget valgt tilsyn, hvortil de

pågældende skal have adgang til at rette henvendelse.

KOMMENTAR- Stk. 1. Folketinget bestemmer ved lov, hvad der skal være strafbart. Men grundloven har fastsat nogle rammer for, hvad der ikke kan straffes. Her slås fast, at folk ikke må anholdes, sættes i fængsel eller indespærres på anden måde på grund af deres politiske holdninger, deres tro eller deres afstamning. Bestemmelsen gælder kun danske statsborgere. Resten af § 71 gælder for alle, der opholder sig i Danmark. Stk. 1 er ligesom stk. 2, 6 og 7 sat ind i § 71, da grundloven blev revideret i 1953. Det var efter anden verdenskrig. Og bestemmelsen er stærkt inspireret af, hvad der skete under den tyske besættelse af Danmark i årene 1940-45. Her fængslede det danske politi landets kommunister – også dem, der sad i Folketinget. Og tyskerne forfulgte også jøder i Danmark, så mange af den grund måtte flygte til Sverige.

Stk. 2. Politiet kan ikke bare anholde folk. Der skal være en mistanke om, at de har gjort noget, som er i strid med loven. Betingelserne står i retsplejeloven. Frihedsberøvelse ved f.eks. tvangsindlæggelse på et psykiatrisk hospital er også reguleret ved lov.

Stk. 3. Hvis man bliver anholdt af politiet, skal man stilles for en dommer, inden der er gået 24 timer. Det kaldes for et grundlovsforhør. Dommeren har lov til at udskyde spørgsmålet om fængsling i 3 dage. Man kalder det at opretholde fængslingen. Det sker som regel for at give politiet tid til at samle

flere beviser, der kan underbygge sagen. Men dommeren må ikke opretholde fængslingen, hvis det er helt tydeligt, at der ikke er nogen sag.

Ved grundlovsforhøret kan politiet bede om, at den anholdte fortsat skal være i fængsel. Politiet skal komme med en grund. Det kan f.eks. være af hensyn til politiets efterforskning. Den kan blive vanskelig, hvis den mistænkte er på fri fod og kan skjule spor eller tale med vidner.

Hvis dommeren er enig med politiet, kan hun eller han bestemme, at den anholdte skal fængsles i en periode. Det kaldes varetægtsfængsling. Dommeren har pligt til at begrunde, hvorfor den mistænkte anbringes i varetægtsfængsel.

Grundloven lægger op til, at der kan indføres særlige regler i Grønland. Det skal ske ved en lov.

Stk. 4. Dommerens beslutning kaldes en kendelse. Hvis den anholdte er utilfreds med en kendelse fra byretten, kan hun eller han klage til landsretten. Landsrettens afgørelse skal følges. Men der kan gå et stykke tid, inden landsretten behandler sagen. Og man undgår ikke at blive varetægtsfængslet i den periode.

Stk. 5. Man kan kun blive varetægtsfængslet, hvis dommeren mener, at der er tale om en forbrydelse, der straffes med fængsel. Hvis sagen handler om en forseelse, der 'kun' giver bødestraf, kan man ikke blive varetægtsfængslet.

Stk. 6. Når man fængsles, bliver man berøvet sin frihed. Men det er ikke den eneste måde at blive berøvet sin frihed på.

Hvis man f.eks. i en periode er så syg, at man er til fare for sig selv eller sine omgivelser, kan man blive tvunget til at opholde sig på et psykiatrisk hospital. Man bliver i så fald tvangsendlagt, og det har ikke noget med straf eller straffeloven at gøre. En sådan frihedsberøvelse kan indbringes for domstolene. Det behøver ikke at være patienten selv, der klager. F.eks. kan et familiemedlem eller en ven, der handler på patientens vegne, rejse sagen.

Stk. 6 omfatter ikke den frihedsberøvelse, som sker efter lovgivningen om udlændinge. Efter udlændingeloven kan frihedsberøvelse f.eks. ske, hvis man skal afgøre, om en udlænding skal udvises. En sådan frihedsberøvelse kan altid indbringes for domstolene. Det sikrer udlændingeloven – ikke grundloven.

Stk. 7. Folketinget skal vælge et tilsyn, der skal holde øje med behandlingen af de mennesker, der er omtalt i stk. 6. Tilsynet består af ni medlemmer og vælges i begyndelsen af hver folketingssamling. Man kan klage over behandlingen til dette tilsyn eller til ombudsmanden.

§ 72

Boligen er ukrænkelig. Husundersøgelse, beslaglæggelse og undersøgelse af breve og andre papirer samt brud på post-, telegraf- og telefonhemmeligheden må, hvor ingen lov hjemler en særegen undtagelse, alene ske efter en retskendelse.

KOMMENTAR – Denne paragraf værner om privatlivets fred. Den sætter grænserne for, hvilke indgreb offentlige myndigheder

kan tillade sig i folks privatliv. Først og fremmest er folks boliger beskyttet. Det samme er private lokaler og bygninger, hvor ikke alle og enhver har adgang. Beskyttelsen betyder, at politiet ikke bare kan bryde ind i private hjem og undersøge dem. Det kræver, at en dommer først siger ja. Politiet skal have en såkaldt retskendelse. Det gælder også, hvis de f.eks. ønsker at åbne folks breve eller aflytte deres telefoner. Der er dog visse undtagelser. Der er ikke altid tid til at skaffe en retskendelse. Hvis politiet f.eks. jager en forbryder, der gemmer sig i et hus, har politiet lov til at skaffe sig adgang til huset med magt, hvis der er fare for, at forbryderen ellers undslipper. Bagefter skal en dommer godkende denne handling.

I visse tilfælde kan andre myndigheder end politiet, f.eks. skattemyndighederne, undersøge folks private regnskaber uden først af få tilladelse af en dommer.

§ 73

Stk. 1. Ejendomsretten er ukrænkelig. Ingen kan tilpligtes at afstå sin ejendom, uden hvor almenvellet kræver det. Det kan kun ske ifølge lov og mod fuldstændig erstatning.

Stk. 2. Når et lovforslag vedrørende ekspropriation af ejendom er vedtaget, kan en tredjedel af Folketingets medlemmer inden for en frist af tre søgndage fra forslagens endelige vedtagelse kræve, at det først indstilles til kongelig stadfæstelse, når nyvalg til Folketinget har fundet sted og forslaget på ny er vedtaget af det derefter sammentrædende Folketing.

Stk. 3. Ethvert spørgsmål om ekspropriationsaktens lovlighed og erstatningens størrelse kan indbringes for domstolene. Prøvelsen af erstatningens størrelse kan ved lov henlægges til domstole oprettet i dette øjemed.

KOMMENTAR- Stk. 1. Denne paragraf beskytter folks ejendom. Beskyttelsen omfatter alle ejere – danskere såvel som udlændinge, selskaber såvel som privatpersoner. Ordet ejendom skal forstås i meget bred forstand. Grundloven beskytter de rettigheder, som er grundlaget for folks økonomiske eksistens. F.eks. beskytter § 73 et krav på løn og pension, man selv har sparet op. Man har retten til de ting, man har købt og ejer. Det gælder også, hvis man f.eks. har købt et hus eller et stykke jord.

Men det kan ske, at stat eller kommune har brug for folks ejendom. Hvis der f.eks. skal anlægges en offentlig vej, bliver projektet ikke standset, fordi en grundejer ikke vil sælge sin jord. I sådan en situation kan stat og kommune overtage folks ejendom og give erstatning i stedet. Man kalder det at ekspropriere folks ejendom. Det kan imidlertid ikke ske uden videre. Projektet skal komme samfundet til gode. Der skal vedtages en lov, som giver tilladelse til ekspropriationen. Og der skal gives fuld erstatning for den ejendom, stat eller kommune overtager.

Stk. 2. Det kan være svært at komme igennem med en lov om ekspropriation. Hvis en tredjedel, dvs. 60 medlemmer af Folketinget, er imod en lov om ekspropriation, kan de kræve,

Alle indskrænkninger i den fri og lige adgang til erhverv, som ikke er begrundede i det almene vel, skal hæves ved lov.

§ 74

at den skal udskydes til efter næste folketingsvalg. Og så skal det nye Folketing stemme om loven. Dette krav fra mindretallet skal komme, inden der er gået 3 hverdage. Tidsfristen regnes fra den dag, loven er blevet vedtaget.

Stk. 3. Bestemmelsen om, at ekspropriation kun kan finde sted mod fuldstændig erstatning, er det vigtigste element i grundlovens beskyttelse af ejendomsretten. Men det er ikke altid let at afgøre, hvad der er fuldstændig erstatning. Derfor giver stk. 3 mulighed for, at man kan gå til domstolene for at få prøvet sin sag. Domstolene kan både tage stilling til, om ekspropriationen er lovlig, og om erstatningen f.eks. er stor nok. Hvis Folketinget ønsker det, kan man oprette en særlig domstol til at tage sig af den slags sager. Det er nu ikke sket.

§ 74

Alle indskrænkninger i den fri og lige adgang til erhverv, som ikke er begrundede i det almene vel, skal hæves ved lov.

KOMMENTAR- Denne bestemmelse stammer fra 1849, da den første grundlov blev udformet. Dengang bestemte de forskellige erhverv selv, hvor mange konkurrenter der skulle være. Tømrerlavet – sammenslutningen af tømrere – bestemte antallet af tømrere, bagerlavet bestemte antallet af bagere osv. På den måde kunne håndværkerne bl.a. holde fast i et bestemt prisniveau for deres arbejde. Denne magt var mange mennesker utilfredse med. Derfor indførte man såkaldt næringsfrihed med grundloven. Der er dog stadig visse

begrænsninger i friheden til at udføre et erhverv.

Men det er ikke længere de enkelte brancher, der sætter grænserne. Det er Folketinget og kommunerne.

Visse erhverv bliver dog stadig reguleret. Det gælder f.eks. taxa- og buskørsel. Man kan derfor ikke bare sætte sig ind i sin bil og kalde sig taxavognmand. Det kræver en tilladelse fra en offentlig myndighed.

§ 75

Stk. 1. Til fremme af almenvellet bør det tilstræbes, at enhver arbejdsduelig borger har mulighed for arbejde på vilkår, der betrykker hans tilværelse.

Stk. 2. Den, der ikke selv kan ernære sig eller sine, og hvis forsørgelse ikke påhviler nogen anden, er berettiget til hjælp af det offentlige, dog mod at underkaste sig de forpligtelser, som loven herom påbyder.

KOMMENTAR- Stk. 1. Grundloven fastslår, at enhver borger, der kan arbejde, skal have mulighed for det på rimelige vilkår – hvis det altså kan lade sig gøre. Den sidste sætning er vigtig. Den betyder nemlig, at en arbejdsløs ikke kan kræve at få et arbejde med henvisning til grundloven. Stk. 1 er ikke en bestemmelse, der i sig selv giver borgerne rettigheder. Den har ingen direkte virkning. Man kan sammenligne den med en politisk formålsbestemmelse, der fortæller, hvad Folketinget skal arbejde hen imod.

Stk. 2. Denne del af § 75 har større praktisk betydning end stk. 1. Den siger nemlig, at enhver, der ikke kan forsørge

sig selv, skal have hjælp fra det offentlige. Inden det offentlige træder til, skal den enkelte have udnyttet sine egne muligheder. Det kan være gennem at arbejde eller ved at bruge sin formue. Men der kan også være tale om, at andre har en forsørgelsespligt.

Børn har ikke pligt til at forsørge deres forældre. Og forældre har ikke pligt til at forsørge børn over 18 år. Den offentlige hjælp er fastsat i sociallovgivningen.

Stk. 2. siger ikke noget præcist om, hvem der har ret til offentlig hjælp. Men skiftende love har bestemt, at det har enhver, der opholder sig lovligt her i landet. Borgere, der er fyldt 18 år, har krav på hjælp. Og det har udlændinge også, da grundloven ikke kræver, at folk skal være danske statsborgere for at få hjælp. Studerende er tilmeldt en uddannelse og står derfor ikke til rådighed for arbejdsmarkedet. Derfor har studerende som regel ikke krav på hjælp.

§76

Alle børn i den undervisningspligtige alder har ret til fri undervisning i folkeskolen. Forældre eller værger, der selv sørger for, at børnene får en undervisning, der kan stå mål med, hvad der almindeligvis kræves i folkeskolen, er ikke pligtige at lade børnene undervise i folkeskolen.

KOMMENTAR - Alle børn har ret til at modtage gratis undervisning i folkeskolen. Faktisk har alle børn også pligt til at modtage undervisning. Folketinget har nemlig indført undervisningspligt. Det står i folkeskoleloven. Grundloven

slår fast, at undervisningen i folkeskolen skal være gratis. Til gengæld er forældrene ikke tvunget til at sende deres børn i folkeskole.

Undervisningen kan foregå hjemme eller på en privat skole. Men undervisningen skal kunne stå mål med folkeskolens undervisning. Mange mennesker vælger folkeskolen fra af pædagogiske eller religiøse grunde. Men hvis man vælger en anden type skole, må man selv betale for skolegangen. Grundloven sikrer kun, at folkeskolen er gratis. I den almindelige lovgivning er der regler om, at det offentlige skal give tilskud til privatskoler m.v.

§77

Enhver er berettiget til på tryk, i skrift og tale at offentliggøre sine tanker, dog under ansvar for domstolene. Censur og andre forebyggende forholdsregler kan ingensinde på ny indføres.

KOMMENTAR - Alle borgere kan udtrykke det, de vil. Man kan sige, skrive eller på anden måde udtrykke sine tanker offentligt. Men samtidig må man også tage ansvaret for det, man siger eller skriver. Lovgivningen sætter nemlig nogle grænser for, hvad man kan tillade sig at sige eller skrive offentligt.

Hvis man f.eks. er meget grov og fornærmer et andet menneske offentligt, kan man risikere at blive stævnet i en såkaldt injuriesag. Og hvis man f.eks. skriver noget, der truer landets sikkerhed, kan man blive tiltalt ved domstolene og idømt straf.

Indimellem ser man artikler og indlæg i aviser eller blade, som optræder uden skribentens navn. I de tilfælde er det den ansvarshavende redaktør, som har ansvaret for det, der står. Derfor skal navnet på den ansvarshavende redaktør altid stå i bladet. Det samme skal bladets trykkested.

Selv om grundloven garanterer ytringsfrihed for alle, kan den i nogle situationer begrænses. Det gælder f.eks. for folk i fængsel. Myndighederne har lov til at indskrænke indsattes ytringsfrihed, hvis det er nødvendigt for sikkerhed og orden.

Forsvaret har også lov til at indskrænke soldaternes ytringsfrihed, hvis det sker af hensyn til orden og disciplin.

I princippet gælder ytringsfriheden naturligvis også offentligt ansatte. Men samtidig er f.eks. sagsbehandleren på et socialkontor underlagt tavshedspligt. Tavshedspligten betyder bl.a., at sagsbehandleren ikke må udtale sig om en række personoplysninger, han eller hun har fået gennem sit arbejde.

Grundloven beskytter mod censur og andre forebyggende forholdsregler. Forbuddet mod censur blev indført i 1849. Før den tid blev bøger og blade undersøgt af en af kongens embedsmænd, før de blev trykt. Han fjernede det, han ikke brød sig om, og først da kunne bøger og blade blive offentliggjort. Censurforbuddet betyder, at politiet først kan skride ind mod et blad eller en bog, når den er udkommet. Myndighederne kan ikke forlange at gennemse et manuskript på forhånd. Alligevel kan man godt skride ind mod

en udgivelse, før den er trykt, også uden at overtræde grundloven. Der kan nedlægges forbud mod en offentliggørelse, hvis man kan overbevise en dommer om, at den gør stor skade og er ulovlig. Det er op til dommeren at afgøre, om der skal nedlægges et såkaldt fagedforbud mod udgivelsen.

Det skete f.eks. i 1980'erne, hvor Frimurerordenen kom igennem med et forbud mod, at Danmarks Radio viste en tv-udsendelse om ordenen. Udsendelsen ville afsløre nogle af Frimurerordenens hemmelige optagelsesritualer. Sagen blev endeligt afgjort i Højesteret. Og her fik Frimurerordenen medhold. Højesteret mente, at optagelsesritualerne berørte private forhold. Derfor var de beskyttet mod offentliggørelse. Tv-udsendelsen om Frimurerordenen er aldrig blevet vist.

I en anden sag gik det modsat. Den stammer også fra 1980'erne. Her var der i en periode megen debat om landmændenes brug af medicin til husdyr. Plakatkunstneren Mikael Witte blandede sig i debatten ved at lave en plakat, der var forsynet med teksten: 'Danske svin er sunde, de strutter af penicillin'. Plakaten viste en tegning af en glad gris, som var en satirisk efterligning af noget reklamemateriale fra Andelsslagterierne. Slagteriorganisationerne blev sure. De forsøgte at få plakaten forbudt. Men Højesteret slog fast, at plakaten ikke var ulovlig. Retten lagde vægt på, at plakaten var et indlæg i en samfundsdebat. Derfor var den relevant for offentligheden.

§ 78

Stk. 1. Borgerne har ret til uden forudgående tilladelse at danne foreninger i ethvert lovligt øjemed.

Stk. 2. Foreninger, der virker ved eller søger at nå deres mål ved vold, anstiftelse af vold eller lignende strafbar påvirkning af anderledes tænkende, bliver at opløse ved dom.

Stk. 3. Ingen forening kan opløses ved en regeringsforanstaltning. Dog kan en forening foreløbig forbydes, men der skal da straks anlægges sag imod den til dens opløsning.

Stk. 4. Sager om opløsning af politiske foreninger skal uden særlig tilladelse kunne indbringes for rigets øverste domstol.

Stk. 5. Opløsningens retsvirkninger fastsættes nærmere ved lov.

KOMMENTAR - Grundlovens § 78 sikrer, at der er foreningsfrihed. Det er en grundlæggende ret i det danske samfund, hvor foreninger spiller en stor rolle. Bestemmelsen er først og fremmest med for at beskytte foreninger imod, at staten blander sig. Den beskytter til gengæld ikke imod, at private blander sig. Og den beskytter heller ikke den enkelte borgers ret til at stå uden for en forening.

Stk. 1. Borgere har ret til at danne foreninger. De behøver ikke at spørge nogen først. Men foreningen skal være lovlig. Det vil sige, at dens formål ikke må være at begå ulovligheder.

Stk. 2. Hvis en forening bruger vold eller andre ulovlige metoder for at nå sit mål, skal den opløses. Det skal i så

fald ske ved en dom. Og det er justitsministeren, der skal rejse sagen. Den særlige bestemmelse om foreninger, der bruger vold, blev indført i 1953 – otte år efter den tyske besættelse af Danmark. Under besættelsen blev der oprettet korps og foreninger, der havde det formål at udøve vold og terror mod befolkningen. Hipokorpset fra anden verdenskrig er et eksempel på sådan et korps.

Stk. 3. Statsmagten eller regeringen kan ikke blot opløse en forening. Dog kan regeringen i særlige tilfælde gribe ind og forbyde en forening midlertidigt. Men regeringen skal straks indbringe sagen for domstolene. Og hvis domstolene kommer frem til et andet resultat end regeringen, bliver opløsningen kendt ugyldig. Domstolene har det sidste ord i den forbindelse.

Stk. 4. Hvis en sag drejer sig om opløsning af en politisk forening, kan sagen gå til Højesteret efter at have været behandlet i byret og landsret. Man behøver ikke først at få en tilladelse fra det særlige nævn, der hedder Procesbevillingsnævnet.

Stk. 5. De nærmere regler for virkningerne af, at en forening opløses, skal fremgå af en lov. Folketinget har dog ikke vedtaget sådan en lov. Man bruger de almindelige foreningsregler og straffeloven i stedet.

§ 79

Borgerne har ret til uden forudgående tilladelse at samle sig ubevæbnede. Offentlige forsamlinger har politiet ret til

at overvære. Forsamlinger under åben himmel kan forbydes, når der af dem kan berygtes fare for den offentlige fred.

KOMMENTAR- Denne paragraf hænger tæt sammen med §§ 77 og 78. Disse tre paragraffer beskriver de klassiske frihedsrettigheder: retten til at tale frit, danne foreninger og forsamle sig. § 79 sikrer, at alle personer, der opholder sig i landet, har ret til at holde møder eller demonstrere. De må blot ikke bære våben.

Politiet har ret til at overvære de offentlige møder. Hvis mødet foregår i det fri, kan politiet forbyde det, men kun hvis der er fare for den offentlige fred. Det kan være, hvis der f.eks. er trusler om omfattende uroligheder mellem demonstranter og andre grupper mennesker. Politiet kan dog forlange at få et møde flyttet til et andet sted, hvis mødet forstyrrer trafikken væsentligt eller er til stor gene for andre. Man skal ikke bede politiet om tilladelse til at holde møde.

Men hvis man f.eks. planlægger at holde en demonstration i det fri, skal man give politiet besked i forvejen. Man skal anmelde demonstrationen ved at fortælle mødetidspunktet, ruten og mødestedet. Og det skal ske, senest 24 timer før demonstrationen går i gang. Gør man ikke det, risikerer man at få en bøde. Men demonstrationen bliver ikke ulovlig af den grund. Disse bestemmelser står i politiloven og ordensbekendtgørelsen.

§ 80

Ved opløb må den væbnede magt, når den ikke angribes, kun skride ind, efter at mængden tre gange i kongens og lovens navn forgæves er opfordret til at skilles.

KOMMENTAR- Et opløb er ikke det samme som en forsamling. Men en forsamling kan udvikle sig til et opløb, hvis den mister ledelse og selvkontrol og udvikler sig til kaos og tumult. Hvis der sker opløb, kan politiet skride ind. Men politiet skal advare tre gange først. Faktisk bestemmer grundloven også, hvad politiet skal sige i den situation. De skal bede mængden om at skilles i regentens og lovens navn. Først hvis folkemængden nægter at følge opfordringen, har politiet lov til at angribe. Denne opløsningsformular er vigtig.

Efter urolighederne i forbindelse med EU-afstemningen i 1993 frifandt landsretten nogle deltagere i opløbet. De var tiltalt for ikke at følge politiets ordre. Men de blev frifundet, fordi politiet ikke havde brugt opløsningsformularen.

§ 81

Enhver våbenfør mand er forpligtet til med sin person at bidrage til fædrelandets forsvar efter de nærmere bestemmelser, som loven foreskriver.

KOMMENTAR- Hvis en mand er sund og rask, har han pligt til at gøre tjeneste som soldat. Det kaldes værnepligt. Grundloven fastslår kun, at der skal være værnepligt. Det er op til Folketinget at bestemme reglerne for denne pligt. Og her har man

bl.a. bestemt, at folk kan blive fri for militærtjeneste, hvis det strider mod deres overbevisning f.eks. at bære våben. I stedet for militærtjeneste er militærnægtere tvunget til at gøre samfundstjeneste i f.eks. en social institution.

De værnepligtige udvælges efter saglige og ensartede kriterier som f.eks. alder, helbred og uddannelse. Og selv om der står våbenfør mand i paragraffen, kan Folketinget godt bestemme ved lov, at der også skal indføres værnepligt for kvinder. Det er nu ikke sket.

§82

Kommunernes ret til under statens tilsyn selvstændigt at styre deres anliggender ordnes ved lov.

KOMMENTAR- Det er ikke bare stat og regering, der styrer Danmark. Mange beslutninger træffes tættere på borgerne – dér, hvor de bor. Danmark er delt op i 98 kommuner og 5 regioner.

Kommunerne er borgernes indgang til den offentlige sektor og tager sig af opgaver på socialområdet, beskæftigelsesområdet og erhvervsserviceområdet og vedrørende den kollektive trafik.

Regionerne tager sig af sygehuse, den regionale udvikling og specialiserede sociale institutioner.

Grundloven sikrer, at kommunerne har selvstyre. Men staten fører tilsyn med kommuner og regioner.

§83

Enhver i lovgivningen til adel, titel og rang knyttet forret er afskaffet.

KOMMENTAR- Denne paragraf er vendt mod de fordele, nogle blev født til i gamle dage. Dengang var samfundet mere klassedelt, end det er i dag. Man blev født ind i en bestemt stand, eller man blev født til en særlig titel eller rang. Og det gav mange fordele – såkaldte privilegier.

Det var en stor fordel at være adelig, dvs. at have en titel som f.eks. greve eller baron. Adelen havde privilegier, som ingen almindelige borgere havde. De adelige betalte f.eks. ikke så meget i skat. Disse privilegier afskaffede den første grundlov i 1849. Men allerede dengang var tiden løbet lidt fra bl.a. adelens særlige rettigheder. Der var ikke mange privilegier tilbage.

Grundlovsbestemmelsen afskaffer rettighederne én gang for alle. Men den afskaffer ikke retten til at adle bestemte folk. Det har dog ikke den store betydning i dag.

§84

Intet len, stamhus, fideikommissgods eller andet familiefideikommiss kan for fremtiden oprettes.

KOMMENTAR- I gamle dage kunne man holde store formuer udelt samlede i bestemte familier. Det kunne ske, ved at f.eks. den ældste søn arvede formuen – måske et helt gods – uden at han skulle dele med sine søskende. Det princip gør grundloven op med her. Tidligere kunne kongen belønne sine folk ved at give dem godser og jord. Man kaldte dem len. Der blev oprettet mange len, fordi det gav visse økonomiske fordele for de

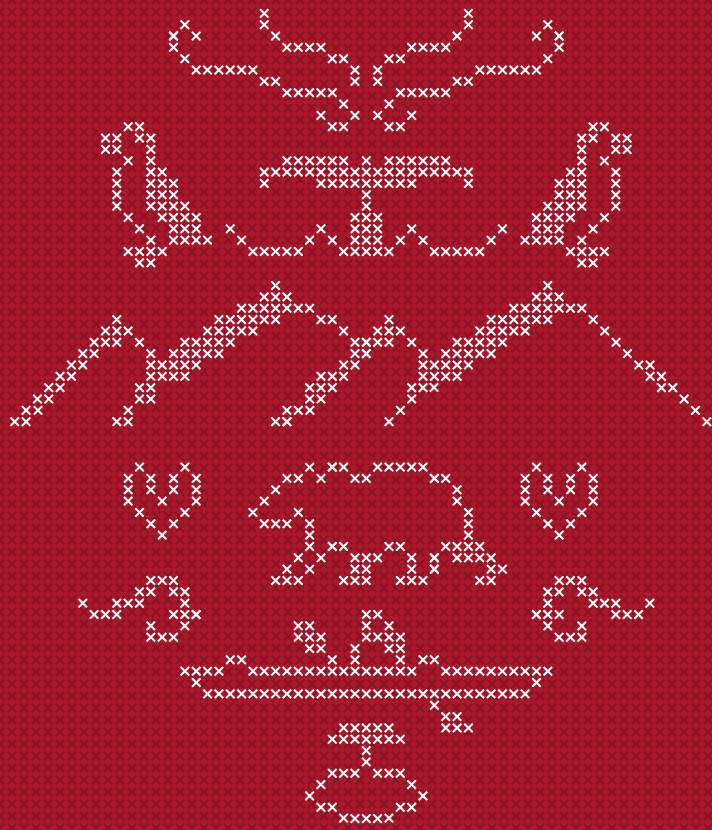
familier, som sad på lensgodserne. De kunne hente store årlige indtægter fra driften af godserne og skulle ikke betale så meget i skat. De mange len betød også, at store dele af de danske godser var bundet til bestemte grevskaber eller baronier. De kom kun særlige familier til gode. På samme måde var også stamhuse og fideikommisgodser knyttet til bestemte familier.

Ordet fideikommis kommer fra latin og betyder betroet gods eller betroede midler. Gods og ejendom gik udelt i arv i familien og kunne ikke sælges. Siden 1849 har det været forbudt at oprette nye godser af denne type. Og i 1919 afviklede man alle de len og fideikommiser, som stadig var tilbage. Ejerne fik en vis erstatning af staten – til gengæld måtte de aflevere en del af deres værdier.

§ 85

For forsvarsmagten er de i § 71, 78 og 79 givne bestemmelser kun anvendelige med de indskrænkninger, der følger af de militære loves forskrifter.

KOMMENTAR- Soldaters frihedsrettigheder er indskrænkede. De har ikke helt den samme forenings- og forsamlingsfrihed som andre borgere. F.eks. skal de have en særlig tilladelse, hvis de vil holde møde på kasernen. Soldater er også underlagt en særlig militær straffe- og retsplejelov. Det betyder bl.a., at en soldat kan tilbageholdes i 72 timer, inden hun eller han stilles for en dommer.

KAPITEL

09 — Færøerne, Grønland og Island

KAPITEL 9 handler om forhold, der gælder for Færøerne, Grønland og Island.

§ 86

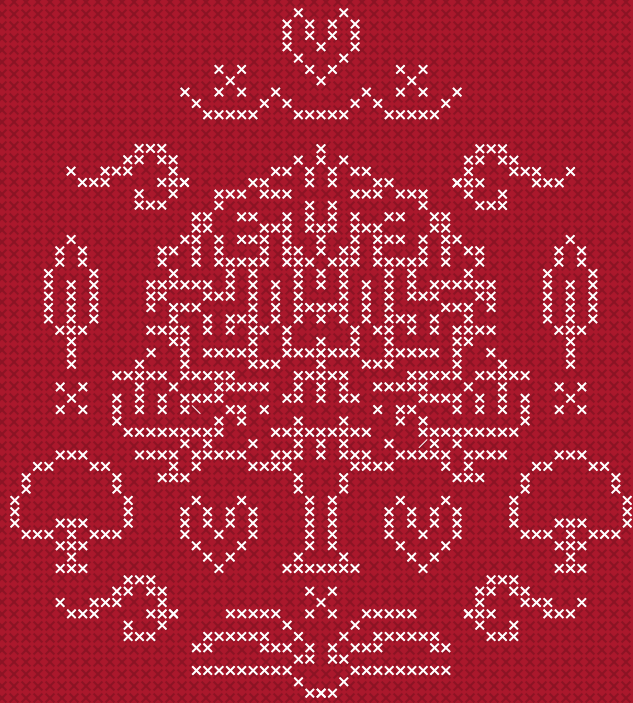
Valgretsaldere til de kommunale råd og menighedsrådene er den for valg til Folketinget til enhver tid gældende. For Færøernes og Grønlands vedkommende fastsættes valgretsaldere til de kommunale råd og menighedsrådene ved lov eller i henhold til lov.

KOMMENTAR- Uanset om man stemmer til folketingsvalg, menighedsrådsvalg eller kommunalvalg er valgretsaldere den samme. Dvs. 18 år. Men Færøerne og Grønland kan godt beslutte en anden valgretsaldere for de kommunale valg. Det har de nu ikke gjort. I 1953 havde Færøerne en lavere valgretsaldere til kommunalvalg end til folketingsvalg. Men det er blevet lavet om.

§ 87

Islandske statsborgere, der i medfør af loven om ophævelse af dansk-islandsk forbundslov m.m., nyder lige ret med danske statsborgere, bevarer de i grundloven hjemlede rettigheder, der er knyttet til dansk indfødsret.

KOMMENTAR- Island blev selvstændigt i 1918. Da vedtog man en dansk-islandsk forbundslov, der gav islændinge i Danmark samme rettigheder som danske statsborgere, bl.a. valgret. Det dansk-islandske forbund ophørte i 1944, da Island ville helt ud af forbundet med Danmark. Men hermed forsvandt også de særlige rettigheder for islændingene, der boede i Danmark. I stedet indførte man en særlig ordning for islændinge. Den ordning blev indføjet i grundloven, da den blev revideret i 1953.

KAPITEL

10 — Ændring af grundloven

KAPITEL 10 handler om, hvordan man ændrer grundloven. Grundloven skaber rammerne for demokratiet, borgernes rettigheder og måden, magten forvaltes på. Derfor er det den lov i Danmark, der er sværest at ændre.

§ 88

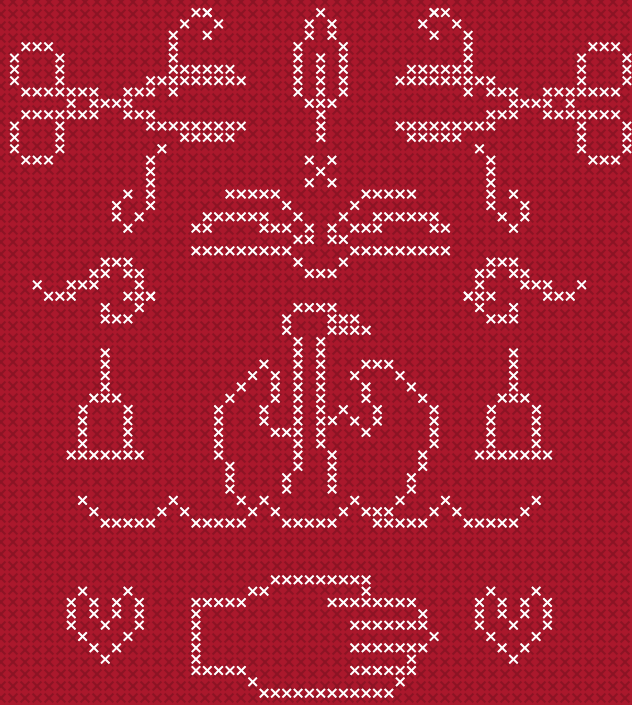
Vedtager Folketinget et forslag til en ny grundlovsbestemmelse og regeringen vil fremme sagen, udskrives nyvalg til Folketinget. Vedtages forslaget i uændret skikkelse af det efter valget følgende Folketing, bliver det inden et halvt år efter den endelige vedtagelse at forelægge folketingsvælgerne til godkendelse eller forkastelse ved direkte afstemning. De nærmere regler for denne afstemning fastsættes ved lov. Har et flertal af de i afstemningen deltagende og mindst 40 procent af samtlige stemmeberettigede afgivet deres stemme for Folketingets beslutning, og stadfæstes denne af kongen, er den grundlov.

KOMMENTAR – Her står reglerne for, hvordan man ændrer grundloven. Grundloven er den lov, som det er sværest at ændre. Der er en omfattende procedure, som skal overholdes. Først skal Folketinget vedtage grundlovsændringen. Dernæst kan regeringen udskrive valg, hvis den vil fremme sagen.

Efter valget skal Folketinget igen vedtage grundlovsændringen. Og forslaget skal formuleres præcis ligesom før.

Endelig skal grundlovsændringen sendes ud til folkeafstemning. Her gælder nogle ganske særlige regler, som betyder, at det kan være svært i praksis at komme igennem med en ændring. Det er nemlig ikke nok, at der er et flertal for grundlovsændringen. Flertallet skal udgøre mindst 40 pct. af alle de borgere, som er berettigede til at stemme. Det betyder faktisk, at alle stemmeberettigede tæller med, også selv om de ikke stemmer eller stemmer blankt. Hvis

mange bliver hjemme på sofaen i stedet for at stemme, kan det blive svært at få vedtaget en grundlovsændring. Folkeafstemningen skal finde sted, senest ½ år efter at grundlovsforslaget er blevet vedtaget af Folketinget. Hvis et flertal og mindst 40 pct. af de stemmeberettigede stemmer for grundlovsændringen, gælder den, når regenten har skrevet under.

KAPITEL

11 — Grundlovens ikrafttræden

KAPITEL 11 handler om, hvornår grundloven træder i kraft. Alle love har en sådan bestemmelse i slutningen af teksten, så man ikke blot kan se, hvad der er lovligt, og hvad der ikke er, men også, hvornår reglerne gælder fra.

§ 89

Denne grundlov træder i kraft straks. Dog vedbliver den i henhold til Danmarks Riges Grundlov af 5. juni 1915 med ændringer af 10. september 1920 senest valgte Rigsdag at bestå, indtil nyvalg har fundet sted i overensstemmelse med reglerne i kapitel IV. Indtil nyvalg har fundet sted, forbliver de i Danmarks Riges Grundlov af 5. juni 1915 med ændringer af 10. september 1920 for Rigsdagen fastsatte bestemmelser i kraft.

KOMMENTAR – Grundloven trådte i kraft den 5. juni 1953, samme dag som den blev offentliggjort i Lovtidende. Men den gamle Rigsdag med 76 medlemmer af et Landsting og 151 medlemmer af et Folketing fortsatte nogle få måneder endnu.

Den 22. september 1953 blev der så holdt valg til Folketinget i overensstemmelse med den nye grundlov. Her blev Rigsdagen afløst af et Folketing med 179 medlemmer, og Landstinget blev afskaffet.

— Register til grundloven

A

Adel § 83
Administrativ frihedsberøvelse § 71, stk. 6 og 7
Afstamning § 70 og § 71, stk. 1
Almenvellet §§ 73, 74 og 75
Amnesti § 24
Angreb, forsvar mod væbnet § 19, stk. 2
Anholdelse § 71, stk. 3 og 4
Ansvarsfrihed for kongen § 13
for ytringer i Folketinget § 57
Arbejde, ret til § 75, stk. 1
Arveret og arvefølge, kongemagtens §§ 2 og 9

B

Benådning § 24
Beslutninger af Folketinget § 21 og § 41, stk. 1
Bevillinger og undtagelser fra lovene § 25
Bevillingslov, midlertidig § 45, stk. 2 og §§ 46 og 47
Bistandshjælp, valget § 29, stk. 1
Boligens ukrænkelighed § 72
Brevhemmeligheden § 72

C

Censur, forbud mod § 77

D

Demonstration §§ 79 og 80
Dommeres uafhængighed § 64
Dømmende magt §§ 3, 61 og 63

E

Ejendomsretten § 73
Ekspropriation § 73
Erhvervsfrihed § 74
Evangelisk-lutherske kirke §§ 4 og 6

F

Fideikommiser § 84
Finanslov §§ 45 og 46
Finansår §§ 45 og 47
Folkeafstemning § 42

- lovforslag undtaget fra § 42, stk. 6
- om grundlovsforslag § 88
- om lovforslag § 20, stk. 2 og §§ 29 og 42
- om suveræniteten § 20, stk. 2
- om valgretsaldere § 29, stk. 2
- Folkekirken §§ 4, 6 og 66
 - andre trossamfund § 69
- Folkeskolen § 76
- Folketinget, åbning §§ 35, 36, 37 og 38
 - antal medlemmer § 28
 - beslutningsdygtighed § 50
 - dagsorden § 39
 - forespørgsler § 53
 - formand § 35, stk. 2 og § 39
 - forretningsorden §§ 48 og 49
 - Færøernes repræsentation § 28 og § 32, stk. 5
 - Grønlands repræsentation § 28, § 31, stk. 5, og § 32, stk. 5
 - indkaldelse til møde §§ 35, 36, 37, 38 og 39
 - medlemmernes immunitet § 57
 - mistillidsvotum til ministre § 15
 - mødested § 37
 - nyvalg § 32, stk. 2, jf. § 88
 - næstformænd § 35, stk. 2
 - offentligt eller lukket møde § 49
 - omvalg § 31, stk. 4
 - ukrænkelighed § 34
 - valg af medlemmer § 29 og § 31, stk. 1
 - valg og valgbarhed § 30, stk. 1, § 32, stk. 6, og § 33
 - valgloven §§ 31, stk. 2-5, og 58
 - valgret § 29
- Folketingets medlemmer, ytringer i Tinget § 57
 - mandatets bortfald § 32, stk. 6, og § 33
 - prøvelse af valg § 33 og § 35, stk. 2
 - stedfortrædere § 31, stk. 4
 - tiltale eller fængsling af § 57
 - ubundet af forskrifter § 56
 - vederlag § 58
- Folketingets ombudsmand § 55
- Folketingsmandater, bortfald § 32, stk. 4-6, og § 33
- Folketingsåret § 36 og § 41, stk. 4

Foreløbige love § 23
Foreningsfrihed § 78
Forespørgsler i Folketinget § 53
Forholdstalsvalgmåden § 31, stk. 2, og § 52
Forsamlingsfrihed § 79
Forsvar, rigets § 19, stk. 2
Forsvarsmagten, indskrænkninger i frihedsrettigheder § 85
Forsørgelse, offentlig § 75, stk. 2
Forvaltning, statens § 55
Forvaltningen, adskillelse af retsplejen fra § 62
Forvaltningsdomstole § 63, stk. 2
Frihedsberøvelse §§ 71 og 85
Fængsling § 71, stk. 3-5
— af folketingsmedlemmer § 57
Færøerne, folketingsmandater § 32, stk. 5
— valgretsalder § 86

G

Grundloven, forsikring § 8, § 27, stk. 1, og § 32, stk. 7
Grundlovsforhør § 71, stk. 3
Grundlovsændringer § 88
Grønland, folketingsmandater § 31, stk. 5, og § 32, stk. 5
— valgretsalder § 86

H

Henvendelser til Folketinget § 54
Husundersøgelse § 72
Højforræderi § 34

I

Immunitet, folketingsmedlemmers parlamentariske § 57
Indfødsret, tjenestemænd § 27, stk. 1
— erhvervelse § 44, stk. 1
— valgret betinget af § 29, stk. 1
Islandske statsborgere, rettigheder § 87

K

Kommissioner, parlamentariske § 51
— valg af medlemmer § 52
Kommunale råd, valgretsalderen § 86

Kommunernes selvstyre § 82
Konge, valg af § 9
Kongehuset, årlig § 11
Kongen, ansvarsfrihed for § 73

- amnesti § 24
- benådning § 24
- benådning af ministre § 24
- forsikring om at holde grundloven § 8
- fraværelse §§ 8 og 9
- fredhellig § 13
- mellemfolkelige anliggender § 19, stk. 1
- militære magtmidler § 19, stk. 2
- myndighedsalder § 7
- regent i andre lande § 5
- regeringstiltrædelse § 8
- skal tilhøre folkekirken § 6
- statens ydelse til § 10
- sygdom § 9
- umyndig § 9

Kontrasignatur, ministres § 14
Kundgørelse af love § 22
Kere af beslutning om fængsling § 71, stk. 4

L

Len, forbud § 84
Love, foreløbige § 23

- kundgørelse § 22
- stadfæstelse § 22 og § 42, stk. 2 og 7

Love og beslutninger, fremsættelse af forslag § 21 og § 41, stk. 1
Lovforslag, behandling og vedtagelse § 41, stk. 2, og § 42, stk. 1, 2, 5 og 7

- bortfald § 41, stk. 4, og § 42, stk. 3, 5 og 7
- tidsfrist for stadfæstelse § 22
- udsættelse af 3. behandling § 41, stk. 3

Lovgivende magt § 3
Lovskraft § 22
Lægmænd, medvirken i strafferetsplejen § 65, stk. 2

M

Mandater, bortfald § 32, stk. 2 og 6

- prøvelse § 36, stk. 2

Mandatfordeling, den stedlige § 31, stk. 2
Mandskab, udskrivning § 43
Mellemfolkelige anliggender, kongens og Folketingets myndighed § 19
Mellemfolkelige myndigheder, suverænitetssafgivelse § 20
Mellemfolkelige overenskomster § 19, stk. 1
Menighedsråd, valgretsalder § 86
Meningsfrihed, folketingsmedlemmernes § 56
Midlertidig bevillingslov § 45, stk. 2, og § 46
Militære love, frihedsrettigheder begrænset ved § 85
Militære magtmidler mod fremmed stat § 29, stk. 2
— mod opløb § 80
Mindretal, politiske § 20, stk. 2, § 41, stk. 3, § 42, stk. 1, og § 73, stk. 2
Mindretal, religiøse §§ 68, 69 og 70
Ministrenes antal og forretningsområde § 14
Ministerium, et fungerende § 15, stk. 2
Ministerråd § 28
Ministre, afskedigelse §§ 14 og 15
— ansvarlighed §§ 13, 14 og 16
— benådning § 24
— deltagelse i Folketingets forhandlinger § 40
— forretningsområde § 14
— fungerende § 25, stk. 2
— følgerne af et mistillidsvotum § 25
— medunderskrift § 24
— tiltale for deres embedsførelse § 16, jf. §§ 59 og 60
— udnævnelse §§ 14, 15 og 32, stk. 2
Mistillidsvotum § 15
Mundtlighed i retsplejen § 65, stk. 1
Mønt, kongens ret til at lade slå § 26

N

Nyvalg, bortfald af lovforslag og beslutningsforslag § 42, stk. 4
Nævninge, medvirken i strafferetsplejen § 65, stk. 2

O

Offentlighed i retsplejen § 65, stk. 1
Offentlig hjælp § 75, stk. 2
Ombudsmand, Folketingets § 55
Opløb, væbnet indskriden § 80

P

Parlamentariske kommissioner § 51, jf. § 52
Parlamentarisme § 15
Politiet §§ 79 og 80
Politiske foreninger, opløsning af § 78, stk. 4
Politisk overbevisning § 71
Posthemmeligheden § 72
Provisoriske love § 23
Prøvelse af mandater § 35, stk. 2

R

Rang, afskaffelse af forret § 83
Regeringens førelse §§ 9 og 13
Regeringsformen § 2
Religionsfrihed §§ 67, 68, 70 og 71
Retskendelse § 72
Retsplejen §§ 61, 62, 63, 64 og 65
— adskillelse fra forvaltningen § 62
— offentlighed og mundtlighed § 65, stk. 1
Rigets område, forøgelse eller formindskelse § 19, stk. 1
Rigsarkivet § 8
Rigsretten §§ 16, 24, 59 og 60

S

Skatter alene ved lov § 43
— opkrævning § 46, stk. 1
Skolefrihed § 76
Skrivefrihed § 77
Stadfæstelse af love § 22, jf. § 42, stk. 2 og 7, og § 73, stk. 2
— af valglove § 29, stk. 2
Stamhuse, forbud § 84
Statens ydelse til kongen § 20
Statslån § 43
Statsministeren, redegørelse ved Folketingets åbning § 38
— udnævnelse og afskedigelse § 14
Statsregnskabet § 47
Statsrevisorer § 47, stk. 2, jf. § 52
Statsrådet §§ 8, 17 og 18
— regeringens førelse § 8
Straf, valgetsfortabelse § 29, stk. 1
Strafferetsplejen, lægmænd § 65, stk. 2

- frihedsberøvelse inden for § 71, stk. 3-5
- frihedsberøvelse uden for § 71, stk. 6 og 7

Suverænitetetsafgivelse § 20

Særdomstole, forbud § 61

T

Talefrihed § 77

Telefonhemmeligheden § 72

Telegrafhemmeligheden § 72

Tillægsbevillingslov § 46, stk. 2

Tilsyn med behandlingen af personer under frihedsberøvelse § 71, stk. 7

Titel, afskaffelse af forret § 83

Tjenestemænd, afskedigelse, forflyttelse og pensionering § 27, stk. 2 og 3, jf. § 64

- ansættelse § 27, stk. 1
- forsikring om at holde grundloven § 27, stk. 1
- valgbarhed § 30, stk. 2

Tronfølgen §§ 2 og 9

Tronfølgeren, forsikring om at holde grundloven § 8

- myndighedsalder § 7
- sæde i statsrådet § 17, stk. 1

Trosbekendelse, rettigheder og pligter uafhængige af § 70

Trosfrihed §§ 67, 68, 70

Trossamfund, afvigende § 69

Trykkefrihed § 77

U

Udenrigspolitiske anliggender §§ 19 og 20

Udenrigspolitiske nævn, Folketingets § 19, stk. 3

Udlændinge, indfødsret § 44, stk. 1

- fast ejendom § 44, stk. 2

Udskrivning af mandskab § 43

Udsættelse af lovforslags 3. behandling § 41, stk. 3

- af stadfæstelse § 42, stk. 2, og § 73, stk. 2

Udøvende magt § 3

Umyndighed, kongens § 7

Undersøgelse af breve og papirer § 72

Undervisning, ret og pligt § 76

V

Valgbarhed til Folketinget § 30, § 32, stk. 6, og § 33

Valgloven § 31, stk. 2-4, og § 32, stk. 1-5
— Færøerne § 32, stk. 5
— Grønland § 71, stk. 5
Valgmåden § 31, stk. 1-5
Valgperiode, Folketingets § 32, stk. 1 og 3-5
Valgret, betingelser § 29
Valgretsaldere §§ 29 og 86
— folkeafstemning § 29, stk. 2
Valgretsfortabelse § 29, stk. 1
Valg til Folketinget, udskrivning § 32, stk. 2 og 3
Varetægtsfængsling § 71, stk. 3-5
Vælgerne, medlemmerne ikke bundet af § 56
Værnepligt §§ 43 og 81

Y

Ytringsfrihed § 77
— folketingsmedlemmernes § 57

Ø

Øvrighedsmyndighedens grænser, domstolenes påkendelse af spørgsmål om § 63

Å

Åbningsdebat § 38, stk. 1 og 2
Åbningsmøde, folketingsårets §§ 35, 36 og 37
Årpenge, det kongelige hus § 11

— **Hvis du vil vide mere**

Her er en oversigt over internetadresser på institutioner og organisationer med relation til grundloven.

kongehuset.dk

På kongehusets hjemmeside finder du aktuelle nyheder og oplysninger om kongefamilien, slottene, kongeskibet og monarkiet. Du kan også finde aktuelle oplysninger om kongehusets økonomiske forhold og organisation.

stm.dk

På Statsministeriets hjemmeside finder du bl.a. oplysninger om regeringen og regeringsgrundlaget.

domstol.dk

På Danmarks domstoles hjemmeside finder du oplysninger om det danske retssystem og gode råd, hvis du som part eller vidne skal i forbindelse med landets domstole.

ombudsmanden.dk

På Folketingets Ombudsmands hjemmeside finder du oplysninger om ombudsmandens aktiviteter, særlige afgørelser og udtalelser. Det er også her, du finder Børnekontoret, der bl.a. tager imod klager og spørgsmål om og fra børn.

kl.dk

På Kommunernes Landsforenings hjemmeside finder du oplysninger om landets 98 kommuner og kommunalpolitik. Det er også her, du finder links til alle Danmarks kommuner.

regioner.dk

På Danske Regioners hjemmeside finder du oplysninger om og links til Danmarks fem regioner.

ft.dk

På Folketingets hjemmeside finder du bl.a. oplysninger om det danske demokrati, alle lov- og beslutningsforslag og folketingsmedlemmernes cv. Her kan du også se direkte tv fra Folketingssalen og en række åbne møder.

folketingstidende.dk

På Folketingstidendes hjemmeside kan du læse referatet af møderne i Folketingssalen og se alle lov- og beslutningsforslag, udvalgsbetænkninger, vedtagelser m.v.

retsinformation.dk

På Retsinformations hjemmeside, som er statens elektroniske juridiske informationssystem, finder du alle gældende love, bekendtgørelser m.v.

lovtidende.dk

På Lovtidendes hjemmeside kan du bl.a. følge med i, hvilke love Folketinget har vedtaget.

folkekirken.dk

På folkekirkens hjemmeside finder du oplysninger om den danske folkekirke. Du kan også se en oversigt over præster og kirker.

eu.dk

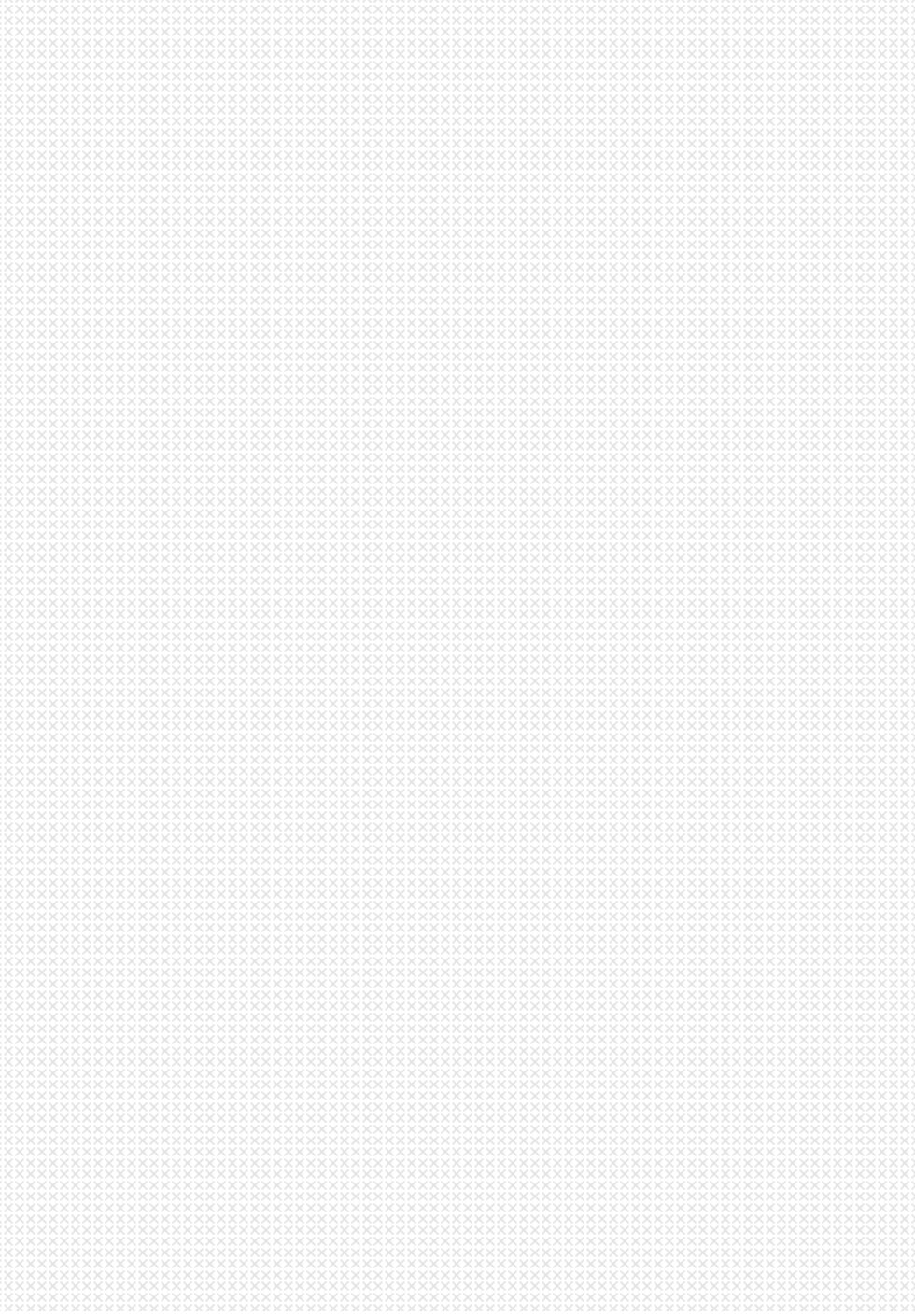
På Folketingets EU-Oplysnings hjemmeside finder du information om EU's institutioner, funktioner og dokumenter m.m.

tinganes.fo

På det færøske hjemmestyres hjemmeside kan du læse om hjemmestyret, valg og lovgivning på Færøerne (på færøsk og engelsk).

nanoq.gl

På det grønlandske selvstyres hjemmeside kan du læse om selvstyret, valg og lovgivning i Grønland (på grønlandsk, dansk og engelsk).

Min grundlov

Grundloven med forklaringer, 17. udgave, 1. oplag

Folketinget, februar 2022

Tekst: Journalist Susannah Pedersen

Juridisk konsulent: Højesteretsdommer, professor,
dr. jur. Jens Peter Christensen

Redaktion: Folketingets Kommunikationsenhed

Grafisk design: Hello Monday

Tryk: Rosendahls A/S

Bestilling: ft.dk

ISBN: 978-87-7982-218-4